

LUDAS MATYI

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

1993. NOVEMBER 6.

FŐSZERKESZTŐ: SZUHAY BALÁZS

49. ÉVFOLYAM, 45. SZÁM

FÁRAÓSOR

— Miknek van az ember kitéve!

Mai számunk írói:

Alföldi Imre
 Angyal János
 Becsei Miklós
 Bíró András
 Bodnár Gyula
 Galambos Szilveszter
 G. Szabó Judit
 Kaposy Miklós
 Mátyás István
 Walter Béla
 Wéber Tamás

és rajzolói:

Antal József
 Balogh Lajos
 Dluhopolszky László
 Dunai Imre
 Farkas Lajos
 Gyöngy Kálmán
 Hegedűs István
 Jelenszky László
 Lakatos Ferenc
 Nemes Zoltán
 Rau Tibor
 Sajdik Ferenc
 Szabó László Róbert
 Dr. Tarnóczy Zoltán

A PESTI NÍLUS- PARTON

1956 őszén sok szovjet katona abban a hitben járt nálunk, hogy bevonultak Kairóba. S ez idáig nem tréfa!

Ötvenhat november elsején Szásák megkapták a parancsot: irány Egyiptom, ahol újabb csapást kell mérniük az imperialistákra. Szása boldog volt, hogy láthatja végre a fáraók birodalmát. Istenem, társasutazás tankkal a Nílus partjára, beh szép is lesz!

Nemsokára már a Hortobágyon lánctalpaltak, a kietlen pusztát sivatagnak nézték, a gémeskutakat olajkutaknak. De jó lenne néhány antik homokórát szerezni, sóhajtott Szása, apám szegény csupán snassz Doxákat hozott haza a háborúból...

S talpaltak tovább, a szénakazlakat piramisoknak hitték, a tanyákat oázisoknak. A pesti Dunaparra érve Szása azt gondolta, hogy a Nílus folyik a lábai előtt, de hiába kutatott krokodilok után.

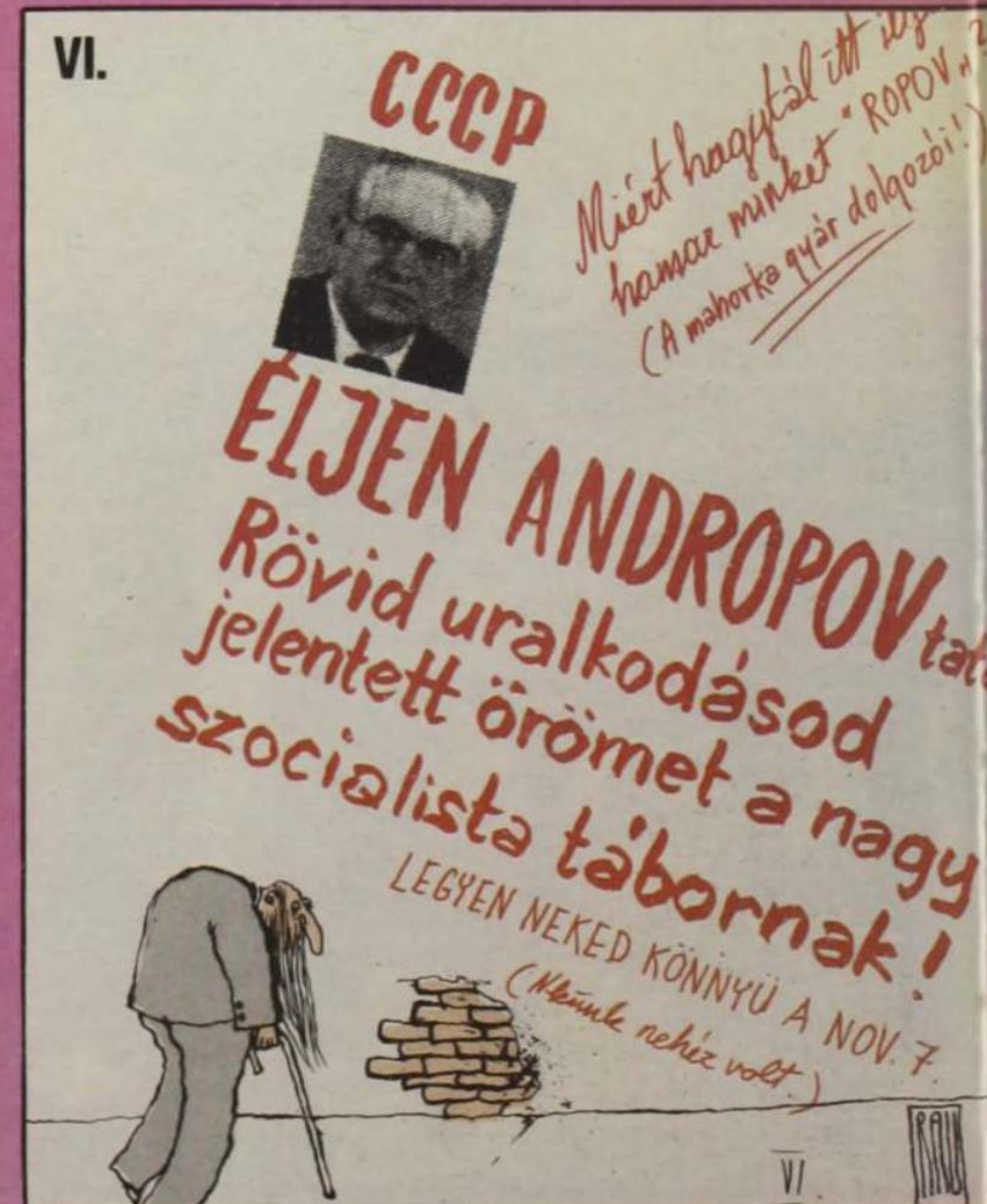
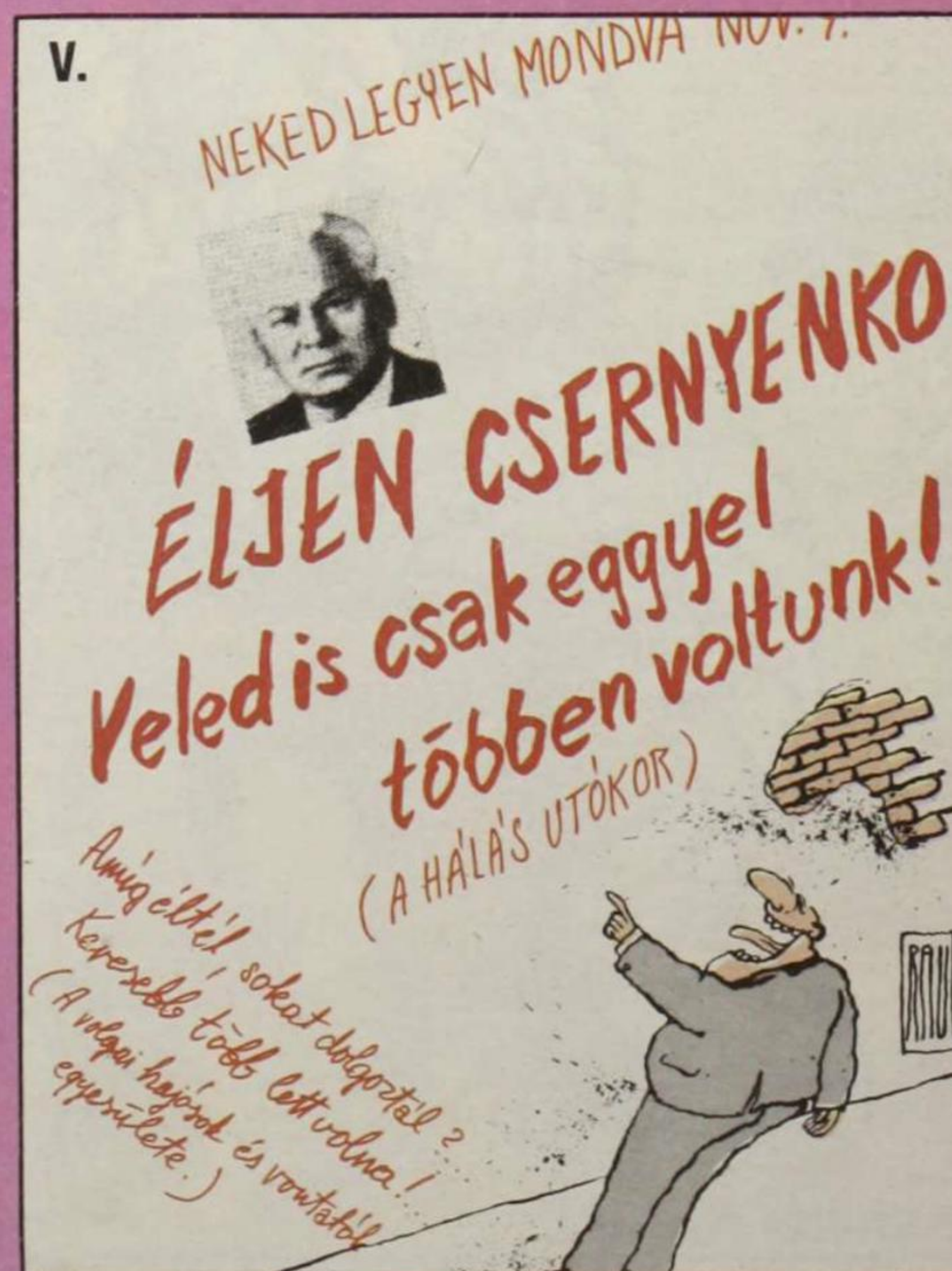
Az utcákon fiatal imperialistákat látott, valóságos sihedereket. Ejnye, de korán kezdik, még a Komszomolban volna a helyük, mormogta.

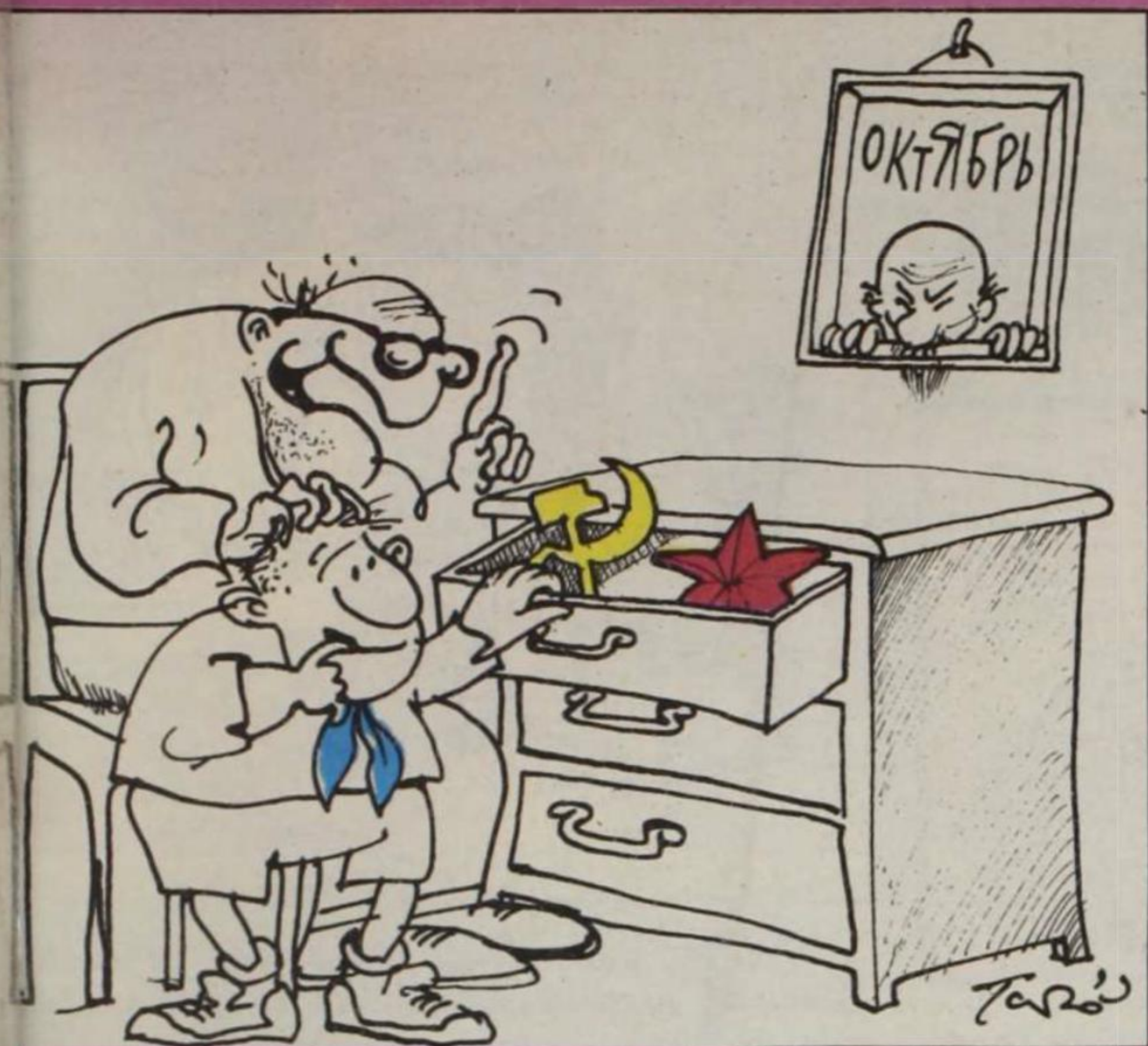
Az erődítményben, ahová ideiglenesen elszállásolták őket, Szása jól érezte magát a következő harminchat esztendőben, csak azt sajnálta, hogy egyszer sem látott kétpúpú tevét...

Szásá azóta persze megöregedett már, s újra otthon él. Néha kísétál a Moszkva-folyó partjára, és emlékezik:

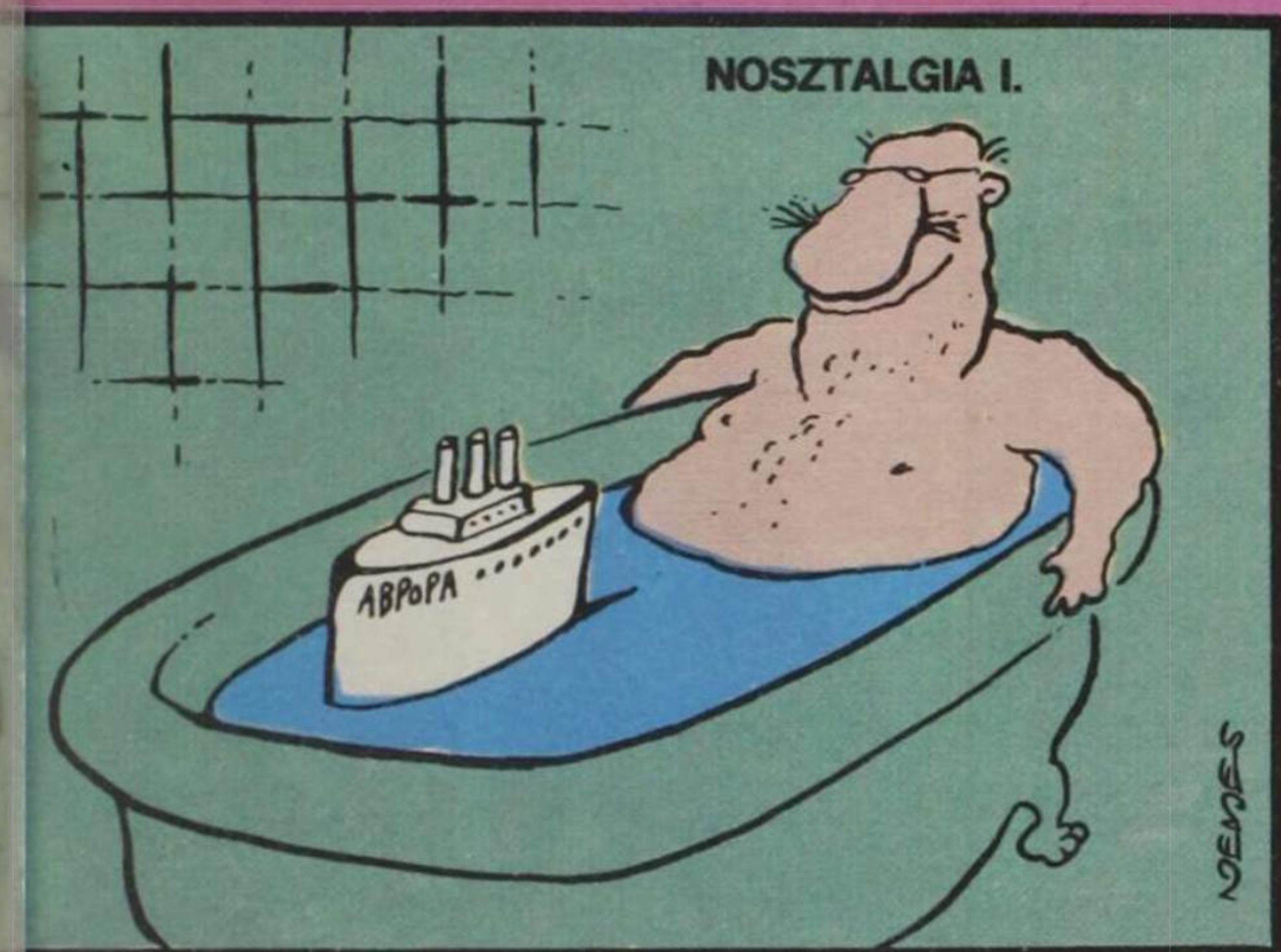
– Hej-haj, így üldögéltem annak idején a Nilusova-partján is, a túloldalon, szemben velem a hegytetőn Kleopátra szobra, magasra tartott kezeiben a krokodilfiókával. Alatta Anatólij Antóniusz pengeti davajgitárját szerelmesen, hej, mennyire hasonlít Vologya bácsikámra, aki a „Volga, Volgát” húzta a Duna-partján valamikor, pangóharmonikán.

NOSZTALGIA-FALFIRKÁK, NOVEMBER 7.

Lehet, hogy jövő ilyenkor már újra szabadon ünnepelhetünk, Robika!

NOSZTALGIA II.

KÖVESS ENGEM!

SZUHAY BALÁZS:

VEZÉRCIKI

Bizonyára sokan emlékeznek még a 70-es évek viccére:

Egy amerikai társaságban Joe dicsekszik, hogy turistaúton járt a Szovjetunióban. Részletesen ecseteli élményeit, amikor Jim közbeszól és megkérdi:

– Hát Lenint láttad-e?

– Szerettem volna megnézni – válaszolja Joe –, de olyan hosszú sor állt a mauzóleum előtt, hogy nem győztem kivárni.

Egy évvel később ugyanebben a társaságban Jim meséli:

– Kedvet kaptam Joe-tól, én is körülnéztem a Szovjetunióban. Mindent megnéztem, sőt: Lenint is láttam!

Joe csodálkozik:

– Kivártad azt a hosszú sort?

– Csudát. Adtam tíz dollárt az őrnök.

– És beengedett?

– Beengedett?! Kihozta!!!

Lám, a történelem túlszalad a vicceken. A Lenin-mauzóleumnál már nincs őrség, megszületett a határozat: Lenint ezentúl emberszámba veszik. Bebalzsamozott és rendszeresen tatarozott teteme kiállítási tárgyból emberré válik. Holt emberré, akit megillet a végtisztesség. Igaz, hetven éves kiséssel, de eltemetik. Ezzel tulajdonképpen az ő utolsó kívánságát teljesítik.

Elgondolkodtató: Leninnek annyi vérgőzös, igazán utolsónak mondható óhaja teljesült – miért pont erre a legutolsóra kellett ennyit várni?

Igaz, Vologyának volt ideje. Hiszen már egykori ideiglenes társbérleje megmondta: Lenin élt, Lenin él, Lenin élni fog...

Ha élne, ülné. Mert a felelősségrevonást aligha kerülhetné el. Ha a fenti mondás igaz lenne, mai változatában így szólna: Lenin ült, Lenin ül, Lenin ülni fog.

De mert nem él, továbbra is feküdni fog. Csak nem üvegkoporsóban, mint Hófehérke, hanem rendesen, mint Vörörske. A normálisnál kisebb méretűben, mert a nagy Lenin igencsak kicsi volt. Aki járt a londoni Madame Thussaud viasz-múzeumban, láthatta. Ott, ahol kínosan ügyelnek a méretek milliméteres pontosságára, kiderült, hogy az ő viaszmasa akkora, mint egy kerti törpe. És nem is a nagyobbacsák közül való...

De nemcsak az ő nagysága volt mese. Már az 1917-es dátum körül is nagy volt a bizonytalanság. A rossz nyelvek szerint az október huszonötödiki forradalomból azért lett november hetedik, mert csak akkor jelentette a TASZSZ...

1990 tavaszán jártam turistaként Nagy Péter városában. Az idegenvezető így fogadta csapatunkat: „Szeretettel köszöntöm önöket szülővárosomban, melyről nagyon sok mindent elmondok majd, csak egyet ne kérdezzenek, azt, hogy mi a neve. Mert most folyik a vita arról, hogy Pétervár legyen-e vagy Szentpétervár, esetleg Nagypétervár.” Később így folytatta: „Ez itt a Szmolnij. Innen irányították azt a puccsot, amit mi sokáig Nagy Októberi Szocialista Forradalomnak nevezünk.” A Téli Palotánál szomorúan konstatáltuk, hogy nem a pompás, díszes főkapun vezetnek be minket, hanem egy szerény mellékbejáraton. Meg is jegyezte valamelyikünk: „Nem most kellene ilyen gondosan zárva tartani. '17-ben kellett volna...” Az idegenvezető mosolygott: „Ugyan, kérem. Zárva volt. Csak a filmesek találták ki, hogy kinyílt a díszkapu és ott tódult be a tömeg. Az olyan szépen hatott a vásznon...”

Elvittek minket az Aurórához is. A hajóhoz, mely így szerepel a vicc-történelemben: „Mi a huszadik század legnagyobb tragédiája? Az, hogy a Titanic süllyedt el, és nem az Auróra.” Ott is kiderült egy turpisság – igaz, csak pletyka szinten –, az, hogy ez a szépen karbantartott, „gyári új”-nak tűnő csatahajó nem is az Auróra. Azt már rég megették a rozsdá, el is süllyesztették valahol a Finn-öbölben. Ez egy helyreporcozott testvérhajója. Csak kinevezték Auróranak... Az ilyesmi arrafelé mindennapos dolog volt. Hiszen Sztálin egyszer állítólag azt mondta a valamiért okvetetlenkedő Krupszkajának – akivel köztudottan már Lenin életében is rossz viszonyban volt –, hogy „Ha sokat ugrál, leváltom, és mást nevezek ki Lenin özvegyének!” Ha Krupszkaját le lehetett volna cserélni, miért elképzelhetetlen ugyanaz egy másik vén csatahajóval?

Krupszkaját egyébként korábban, sokkal korábban kellett volna lecserélni. Szébbre, fiatalabbra. Hogy a férje álmatlan éjszakáin ne a világ felforgatásán törje a fejét, hanem valami mással foglalatalkodjék... Mert szegény Krupszkaja olyan mérhetetlenül ronda volt, hogy aki megnézi a fényképét, kezdi megérteni Lenint.

Lassan minden a helyére kerül. Lenin is. Szobrai is.

Csak egy Lenin-szobor van, amit sajnálnék, ha eltűnne. Ivano Frankovszkban (azelőtt Stanislau – lengyelül Stanislaw) áll (állt?) az óvoda kertjében. Amikor Bogorodcsányban, az orenburgi gázvezeték építőinek adtunk műsort, az ott dolgozó magyarok mutatták meg ezt a „loknis Lenint”. A kertben egy bermudanadrágos, loknis kisfiú szobra állt, szépen kályhalakkal lefűjva, ahogy illik, talapzatán a felirat: V. I. Lenin – öt éves korában. Ez a szobor igazán megmaradhatna. Egy korántsem vicces kor vicces emlékeként.

Mert november hetedikére emlékeznünk kell. Nem csak azért, mert a szó szoros értelmében belénk verték. Hanem mert vannak dolgok, amelyeket nem szabad elfelejtenünk. És nem azért, mert feledhetetlenek.

Lenin pedig most már nyugodjon békében.

Egyébként kíváncsi vagyok, „újra”-temetésének napján akad-e majd valami szervezet, szövetség vagy Charta, amely a lenini kort is eltemeti majd...

MAGYAR MURPHYK

CONWAY FOGALOM- MAGYARÁZATA

Ami háborúban az átállás,
az békében az átülés.

SPENCER VÉGJÁTÉK SZABÁLYA

Ha már teljesen mindegy,
lehetőleg másokra hagyd.

STEINBACH A TÉMÁRÓL

Ha csak az utcán heverne,
idilli lenne az életünk.

LIEBERMANN-ELV

Amíg másokkal foglalkoz-
hatsz, kerüld a problémákat.

FAIRFAX AXIÓMÁJA

Az élet nagylelkű: megen-
gedi, hogy többször is el-
rontsuk.

McLAUGHLIN TORZÓJA

A történelem jól el van
történészek nélkül is. Fordít-
va azonban...

WATSON A VÁGY VILLAMOSÁRÓL

A hangosan gondolkodás
helyett születőben a hango-
san vágyakozás.

BECSEI MIKLÓS

ÉLJEN A N.O.SZ.K.-TALGIA!

ÁLLNAK MÉG A PALOTÁK

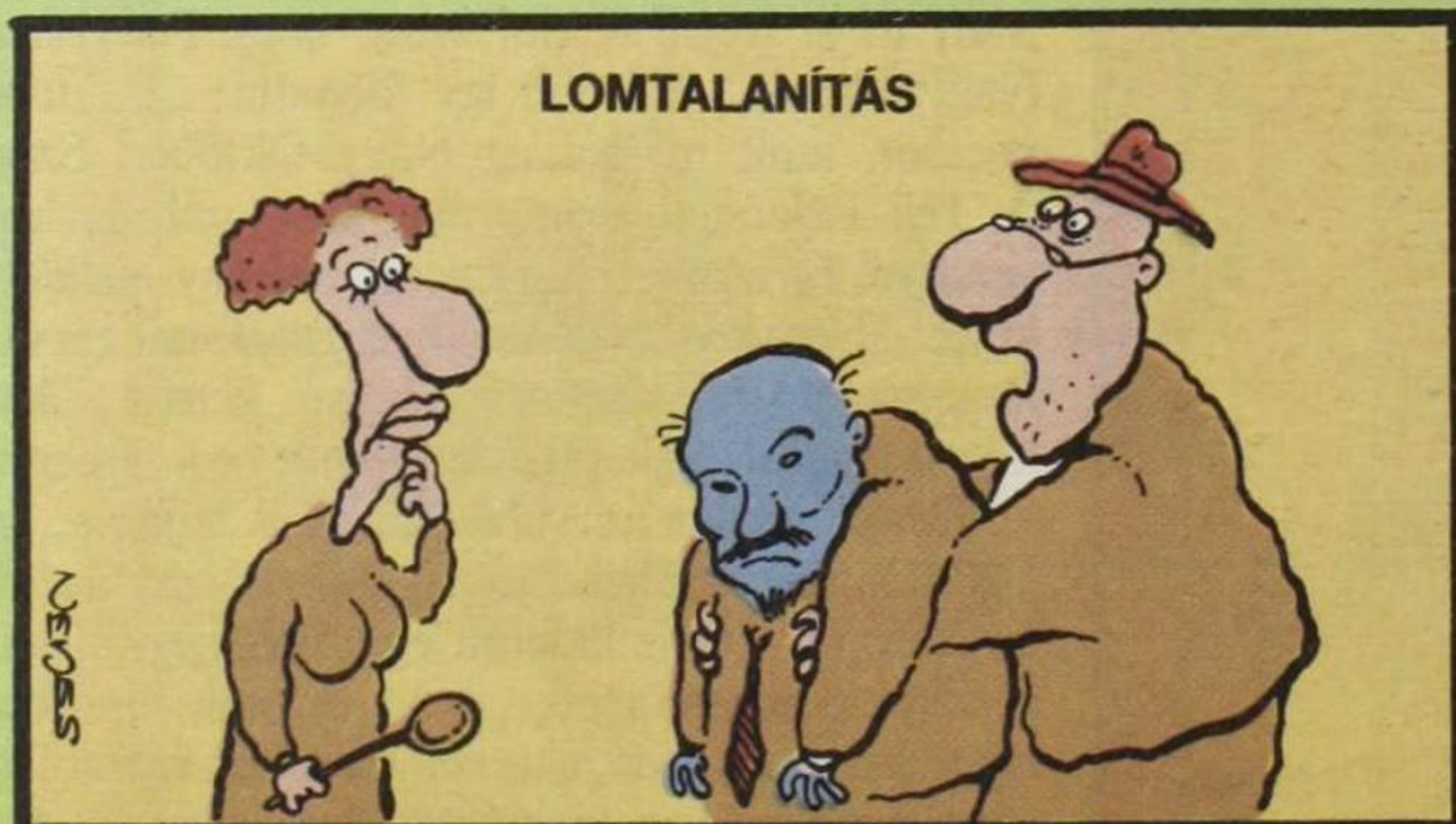

– És amikor a Hapci motoros megadja a jelt, Thürmer Gyula
vezetésével megostromoljuk az Állami Vagyonügynökséget!

– Valami magyarok, valami nagy októbert jöttek ünnepelni...

LOMTALANÍTÁS

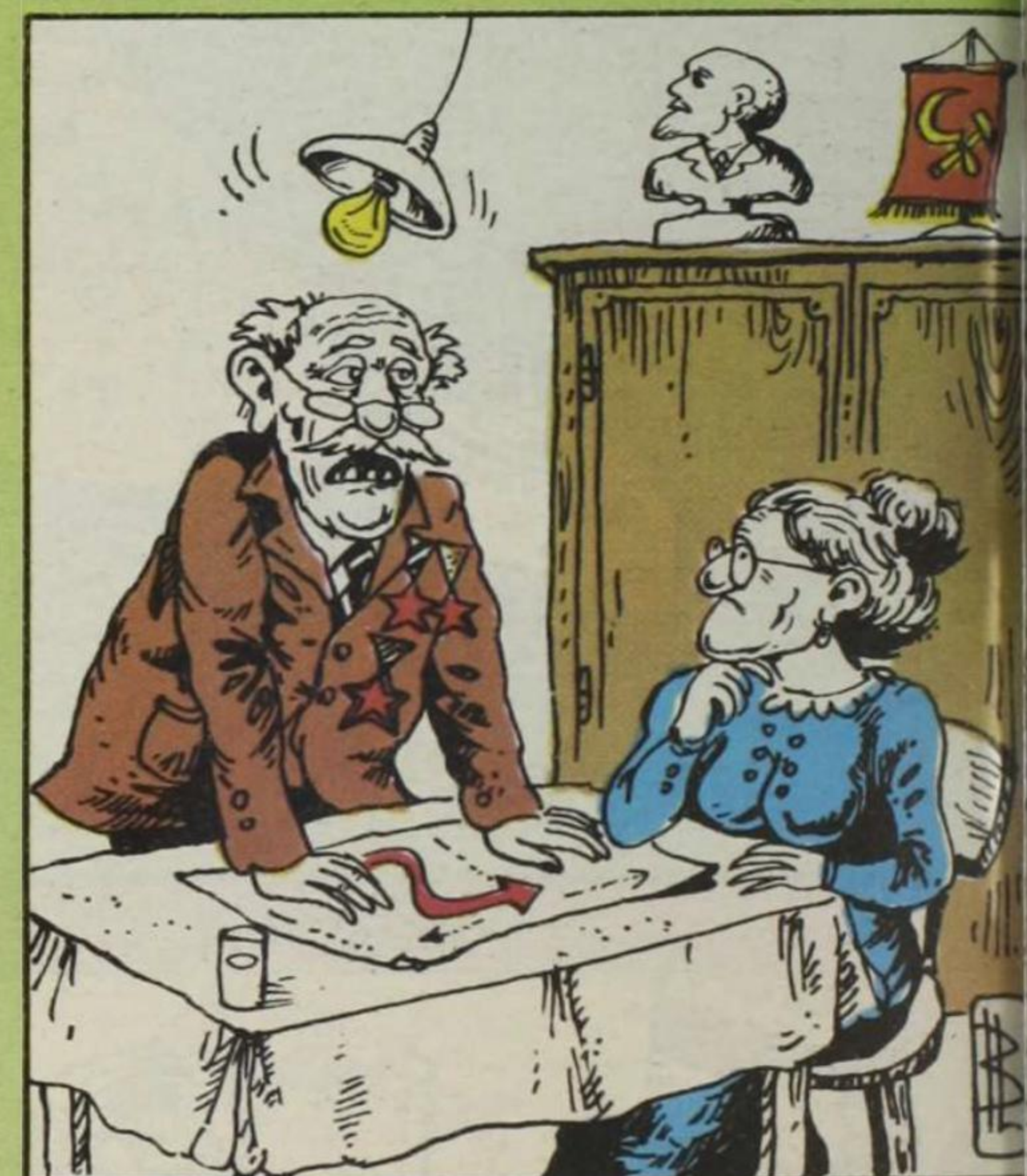
– Kidobták szegényt, én meg gondoltam hazahozom, hátha
jó lesz még valamire...

NOSZTALGIAVONAT

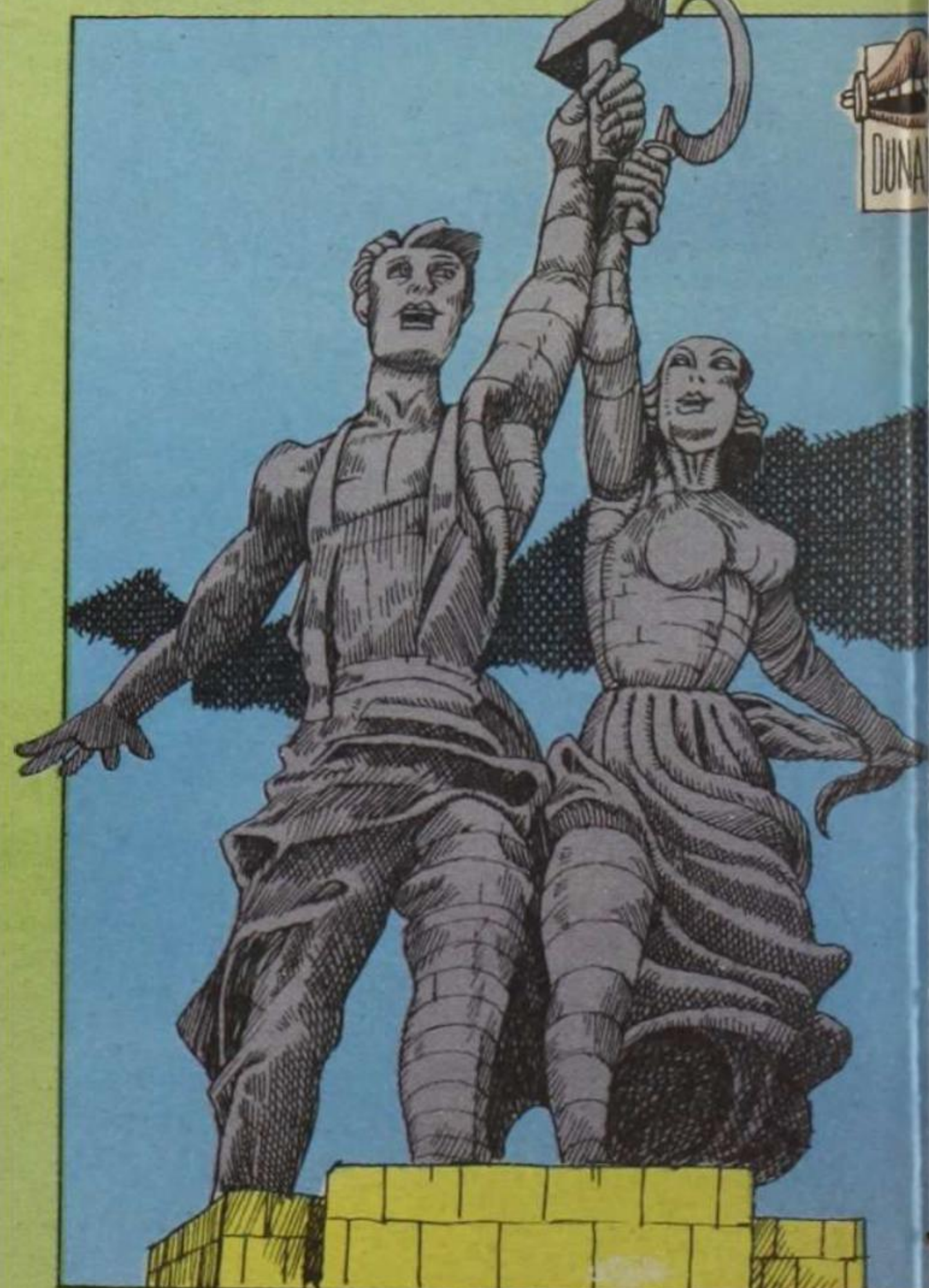
– Az ön személyes véleménye érdekelne,
Leninnek a magántulajdonról kifejtett nézeteiről...

NOSZTALGIA NOVEMBER 7-ÉN

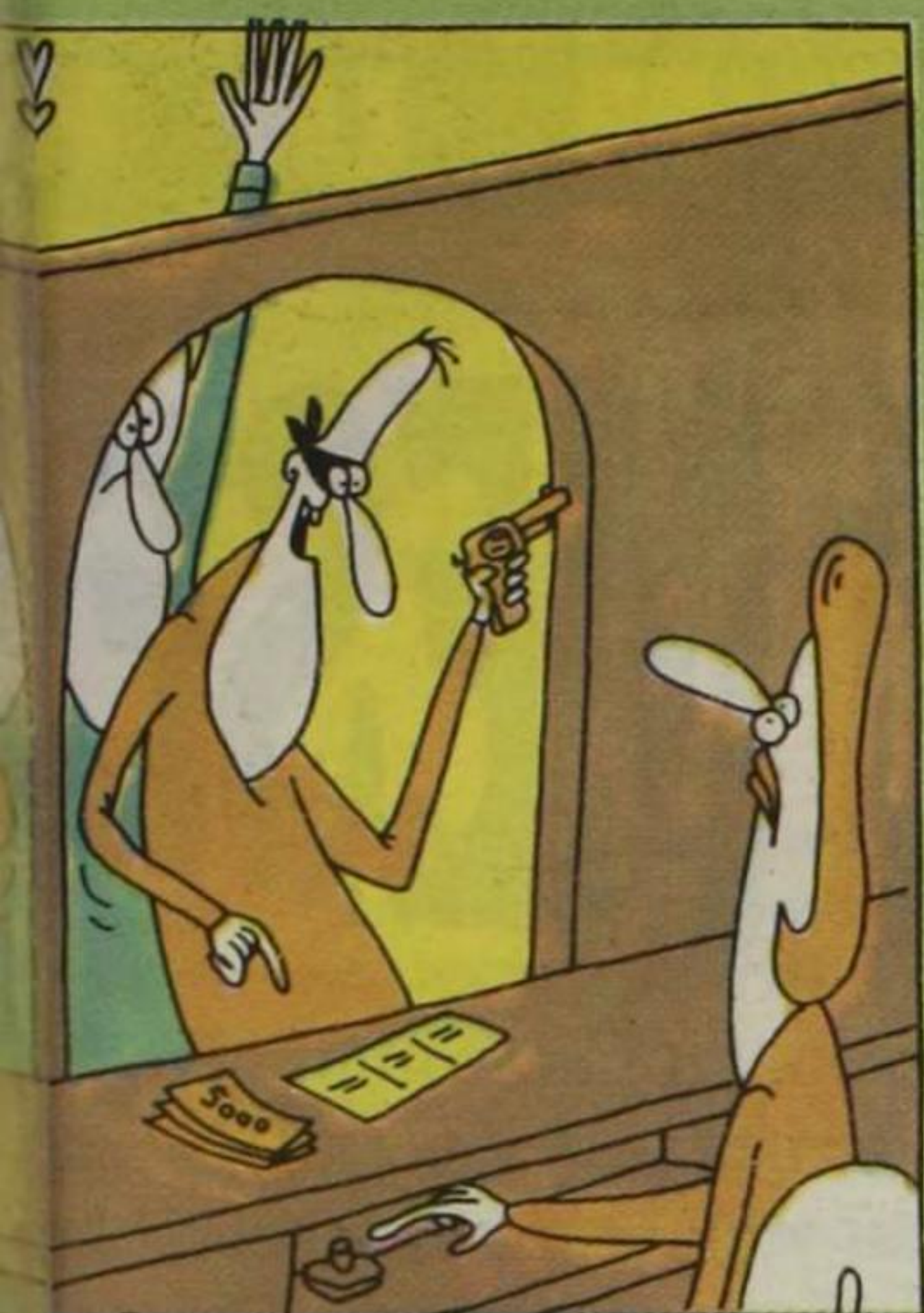

– A felvonulási útvonal, a fürdőszobából a
hallon keresztül a konyháig, majd vissza a
gardróbhoz!

VÁLTOZÁSOK SZELE

– Ha eldobom a kalapácsot, dobd utána
sarlót is!

Pszt! Ez nem rablás! Ezt a kettő szeretném befizetni, és így tudtam megspórolni a sorállást!

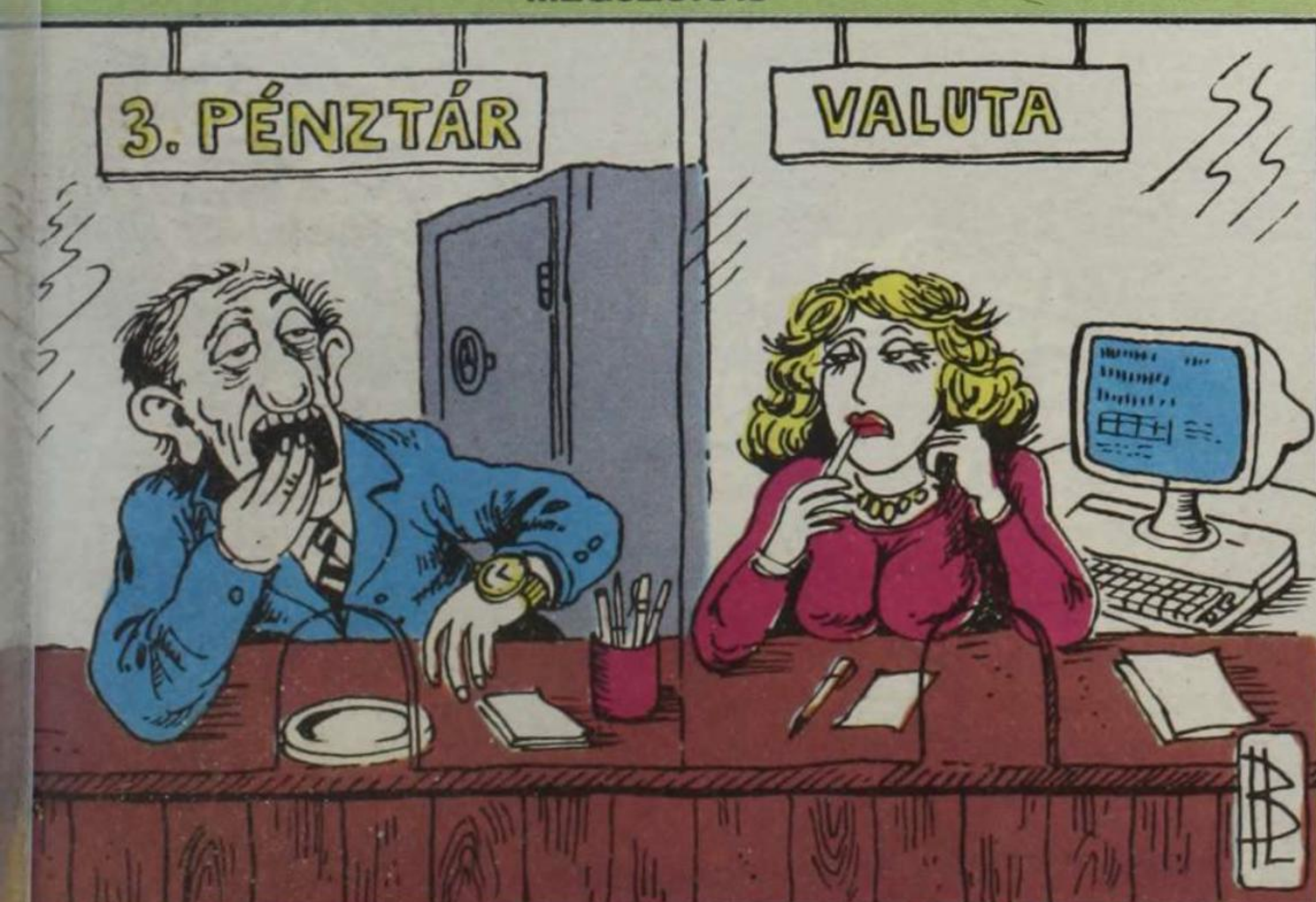
Sajnálom, de a fizetésszállítást egy másik kolléga végzi, nálam a közvélemény-kutatási ívek vannak...

Londonhattad volna előbb is, hogy a te feleséged nem hord harisnyát!

MEGSZOKÁS

Reggel kilenc óra, és ma még nem raboltak ki bennünket!

BODNÁR GYULA:

ADJUK A BANKOT!

Az események akkor következtek be, amikor egy kétfrontos nappal a hátam mögött hazafelé tartottam. Aznap ugyanis az átvonuló hidegfront a lumbágómra, a mozdulatlan boszniai front pedig az idegrendszeremre volt erősen aktivizáló hatással. Ezek után nem szorul bővebb magyarázatra, hogy miért a fal mellett osontam a rég kihűlt családi tűzhely sosem volt melege felé.

Persze nemcsak emiatt munkált bennem a félsz. Zsebemben lapult a frissiben felvett munkanélküli segélyem, eddigi dolgos életem koronáját jelentő generálpauzám kvázi állami szintű elismerése.

A mi környékünkön különösen felfér az óvatosság, a mi környékünk ugyanis tele van gyanús elemekkel. A múltkor a rendőrség forrónyomos lakossági bejelentés során a közeli iskolából egy tucatnyit emelt ki. Később aztán nagyon lebaltazták a két intézkedő őrmester bajtársát. A kriminológiai laborban ugyanis kiderült, hogy ezek nem alvilági, hanem galvánelemek voltak. Nem árt tehát óvatosnak lenni; holnaptól sötétedés után csak a konyak-elv szigorú betartásával fogok az utcára lépni! Mármint „kísérővel”! ...No végre itt a sarok.

– Pénzt, vagy életet! – suttogja egy kétes tisztaságú térdzokni alól egy nemrég elfogyasztott fokhagymás pirítós.

– Bort, búzát, békességet – rebegem válaszként, s szent esküvést teszek, hogy holnaptól ultra pampersszel is fel fogom vétezní magam!

– Hallja! – szól a zoknifejű. – Maga félreért engem! A fenének kell a maga pénze. Arról lenne szó, hogy mi szeretnénk adni magának!

– Maguk nekem? Hát maguk nem holmi becsületes útonállók?

– A legbecsületesebbek! – csattan alig hallhatóan egy titokzokni mögött rejtőzködő pálpusztai akcentus. – Maga még nem hallott a „Rúzs Sándor Kivéti Társaság”-ról?

– Talán „betéti”, ha szabad lenne a pontos cégbírósági...

– Kivéti és punctum! – veszi vissza a szót a fokhagymás. – Meddig totojázik még? Elteszi a pénzt, vagy kap két pofont. Választhat kedvére!

– Úgy bizony, atyámfia! – tromfol a másik. – Ha nem használ a szép szó, akkor magára tukmáljuk erőszakkal!

– Ez örület! Ugye, ezt nem gondolják komolyan? – hitetlenkedem, miközben azok rám se hederítve lázas igyekezettel tömködik szakadozott reklámszatyromba a ropogós ötezegek számolatlan kötegeit.

– Na – szól kezeit elégedetten dörzsölgetve a fokhagymás –, ezzel meg is volnánk! Aztán, maga meg – fordul felém –, vigyázzon a pénzre, mert bankrablásból van!

– Megörültek? Örgazdát akarnak csinálni belőlem?

– Nyugi, öregfiú! – csitít a másik. – Holnap szépen befizeti erre a csekkszámmlára, aztán tiszta lesz maga is, meg a kétmillióska is.

– Ez miféle számla?

– Ez a „Rúzs Sándor Árváiért – vagyis kettőnkért – Alapítvány” számlája.

– Óh, ez így egészen más! Az árvák könnye mindig megindít. Ráadásul még az adóalapomat is csökkenthetem! ...HEURÉKA!

Bankrabló urak! Forduljanak hozzám bizalommal!

(Név és cím a szerkesztőségben, ...illetőleg minden legközelebbi rendőrsőn!)

– Főnök, ez a módszer gyanúsán emlékeztet a kisczardák feldarabolására!

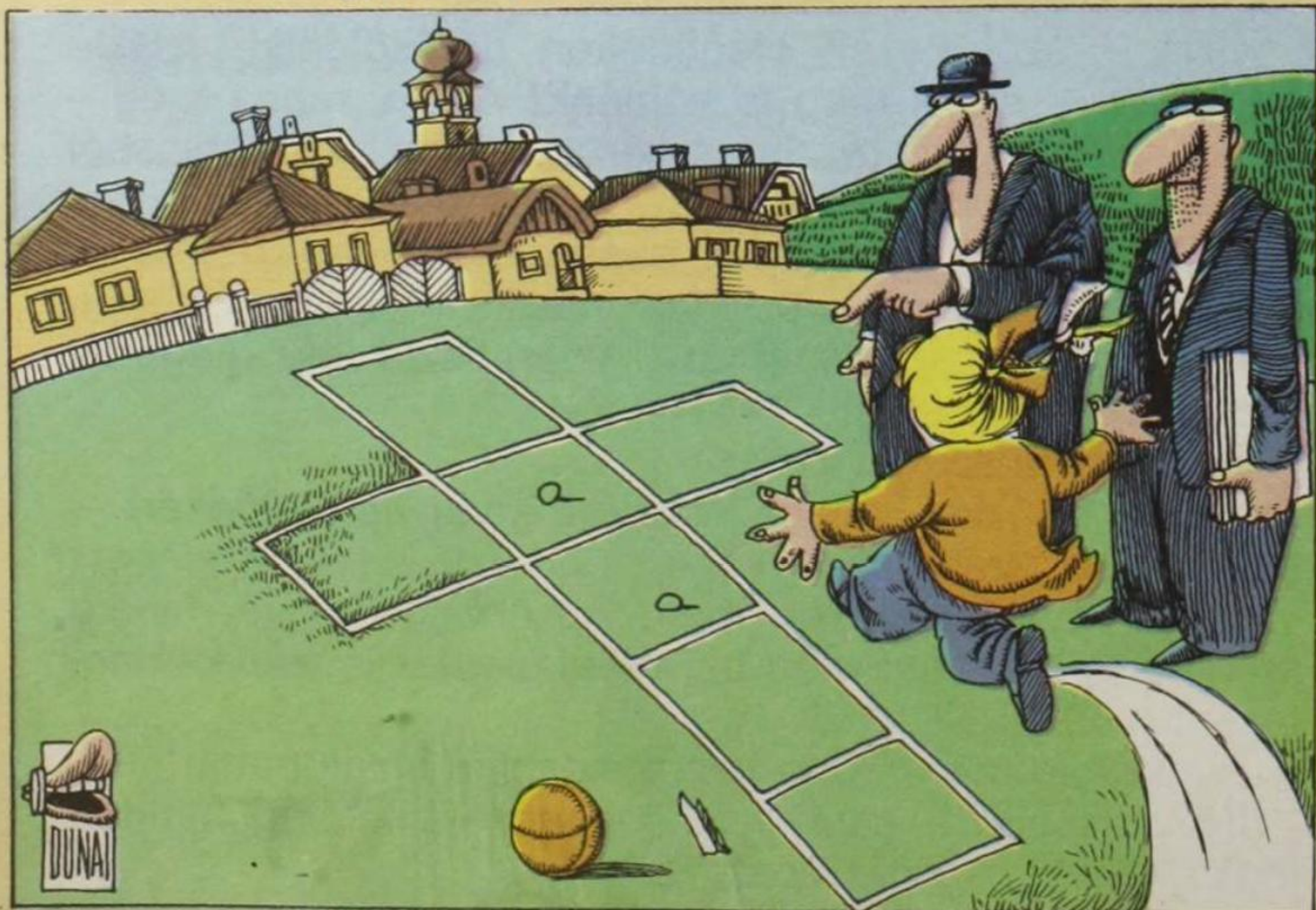
– Képzeld, a feleségeddel álmodtam...
– És mit mondott?
– Semmit.
– Akkor ő nem az én feleségem volt.

– No, és miből gondolja, édes fiam, hogy ezt a halór foglalkozást meg tudja szeretni?

– Rántottának, vagy Petőnek lesz, lelkecském?

– Ebből baj lesz! Ugróiskola és keresztény szimbólum!

G. SZABÓ JUDIT:

BÁRGYÚ MESE

Haladunk fölfelé a mozgólépcsőn, szórakozottan nézegetek. Elöttem elegáns lány utazik, remek télikabát, jól nyesett frizura, fekete műkrokodil táska, rajta sárgaréz névtábla, enélkül napjainkban egyetlen nő se érvényes. Divatos csizma, csak éppen...

– Ez a cérnagubanc csüngött hátul! – ordítom túl a zúgást, s felmutatom kesztyűs ujjamon. Ő hátrafordul, mosolyog, hálásan bólint, én is rávigyorgok, elönt a jótett kellemes érzése, s meghittén emelkedünk tovább.

A cérnát a hátam mögé rázom. Kapja a huzat, a dzsekimre tapasztja, leszedem, elengedem, mohón tapad vissza újra, leszedem, s felemelt kézzel küldeném messzire. Olyan hirtelen tapad vissza a lány kabátjára, dombor-tájon, mintha valaki jól odacsapná.

Töprengve bámulom. Ha újra felordítok, hogy leszedem a fonalat, akkor a nő ugyanolyan ferdén pislog majd rám, mint én tenném az ő helyében. Hagyjam így? Hisz rémesen mutat! És nem szokásom ilyen süket dologba belenyugodni, csak azért, mert...

– Újra visszaszállott a fonal! – magyarázok ordítva, s leszedem.

A nő behúzza a nyakát, nem néz hátra többé, reméli, ha nem ingerel, megússza, s nem harapom meg.

Töprengve szállok felfelé, kettesben a cérnával. A tetőn mosolygó ismerős vár, ha megérkezem hozzá, figyelmeztetően felemelt ujjamon a cérnahuzalt lobogtatva, ugyancsak fura képpel bámul majd. Felemelem magasba az öklöm, s rázogatom.

Szemvillanás alatt repül előre a cérna, s örökre eltűnik a szemem elől.

A kijáratnál egy fiú, meg egy lány civakodik, a srác pirosuló füffel, izgatottan motyog valamit, csak nem jut szóhoz a nőtől. Aki emelt hangon ordítja, hogy rendőrnek kéne átadni az ilyen szemtelent, jön azzal a bárgyú mesével, hogy cérnát szed le a kabátomról, hátul, a szatír!

LIBERÁLIS SAJTÓ

– Három éve az első jó hír: „minimálisra csökkent a parlagfű virágpora”!

**Mottó: „Akinek humora van, mindent tud, akinek nincs, az mindenre képes”
(Szenes Iván)**

MÁTYÁS ISTVÁN és SZUHAY BALÁZS beszélgetése

G. NAGYNÉ MACZÓ ÁGNES

országgyűlési képviselővel,
a Független Kisgazdapárt
alelnökével

A kedves, mosolygó asszonykáról nehéz ránézése elhinni, hogy négy gyermek édesanyja; de különösen azt, hogy a magyar Parlament egyik leggharciasabb képviselője.

– A választásokon egyénileg megválasztott képviselőként, de az MDF színeiben jutott be az országgyűlésbe. De igencsak hamar hátat fordított az MDF-nek.

– A parlament megalakulása után talán egy hónap telt el, amikor a köztársasági elnök megválasztására megkötötték a paktumot, hogy nem a nép választ, hanem átadják az SZDSZ-nek a pozíciót. Akkor én álltam és elmondtam a véleményem. Utána Antall miniszter megállított a folyosón, és megkérdezte: „Asszonyom, ön meg akarja buktatni a kormányt?” Azt válaszoltam: „Sajnálom, miniszterelnök úr, hogy így gondolja. Én segíteni akarok azzal, hogy a véleményemet mondjam.” Ezt követően látható, hogy a megújulni akaró erők – Csurkától Pozsgayig – a köztársasági elnökválasztásban ugyanezt mondják. Ekkor maga Göncz Árpád is egy személyes beszélgetés során (Keszthelyen, az írók világtalálkozóján) azt mondta nekem: „Belátom, igaza volt. Ha közvetlen választás lett volna, akkor a hatalmammal tudnék inni. Más lenne a jellege.”

– Tehát a közvetlen elnökválasztás híve?

– A közvetlen elnökválasztásnak ma nincs realitása. Akkor volt, amikor én mondtam. A rendszerváltozáskor. És ezt ők is beismerik most. Ez volt az első személyes befolyásom a kormánnyal. Ezt követte az alkotmányos törvény, ahol elmondtam, hogy meg kell bukni a kormányt, ha ezt a törvényt elfogadják. Az alkotmányban mondtam, hogy ne szavazzuk meg. Alapvetően nem lehet sok kicsit lépni, alapvetően nagy lépésekre van szükség. Vitéz volt a sajtó kapcsán is. A parlamenti folyosón Csurkával, Kónyával, szegény Csengey Dénessel nagy vitáim voltak. Azt mondtam, ha a sajtót átadjuk, az a rendszerváltozás és a kormány bukásához vezet. A sajtóban, rádióban, tévében is a hatalmon lévők kudarát kellene érvényesíteni. Külföldi példákat mondtam: lengyelt, franciát. Erre ők a nagypolitikát hivatkoztak, hogy ezt nem nagyon értheti egy vidéki képviselő.

– Ön szerint mit jelent az, hogy vidéki képviselő?

– Az ország negyötöde vidéken él. A normális az lenne, ha a képviselők negyötöde is vidéki lenne. A parasztság képviselete igen kis mértékű, pedig mindnyájan tudjuk, hogy a nemzet fenntartó ereje a magyarság történelmében a parasztság. A vidék Magyarország képviselete úgy van jelen a Parlamentben, ahogy a minap egy interpellációknál a megállapításokból kiderült. Feltettem a kérdést a kihaló falvak kapcsolatban. Azt kérdeztem, kaphat-e állami támogatást az ország legkisebb települése, Szanicska, ahol egyetlen őslakos él. Sajnos, az államtitkár azt sem tudta mi a különbség az ott született őslakos és a betelepült között. És a tisztelt Ház nagyot röhögött, amikor elmondtam, van olyan falu, ahol teljesen állnak a házak, a lapát, a seprű kinn van a ház előtt, az egész látvány olyan, mintha atomtámadás lett volna. Jót nevettek, amikor az ország pusztulásáról beszéltem. Pedig ez egyáltalán nem vicc...

– Tudja, hogy a Parlamentben milyen tréfás szólás járja? „Na, ma hozzászólásra számíthatunk. A Maczó Ági nagyon kiöltözött!” Úgy tűnik, nehezen viseli, ha önnel tréfálkoznak. A Kurír-Elefánt elleni pere legalábbis erre utal.

– Szó sincs róla. A személyiségi jogok megsértése, a törvénytelenesség nem vicc. Semmi köze a humorhoz. Másfél éves pereskedés után ezt a bíróság is elismerte. A humort igenis kedvelem, sőt, köszönettel tartozom szegény Árkus Józsefnek, mert engem a Parabolában ő futtatott be. Neki köszönhetem az ismertséget. Ő ugyanis a parlamenti beszédeim leglényegesebb, legkomolyabb részeit mutatta be, hogy: „figyeljenek csak!” És a nézők

figyeltek, így ismert meg a széles közvélemény. A dolog humoros oldala, az, hogy Feledy Péter másfél éves parlamenti tudósításai alatt nem vette észre, hogy képviselő vagyok. Hiába jelent meg a parlamenti felszólalásaimból két könyv is, a politikai hírekbe egyetlen felszólalásommal, egyetlen mondatommal se kerültem be... Egyébként a felszólalásaimat mindig igyekszem humorral is fűszerezni. Ezeket a t. Ház időnként jókat derül. Ilyen volt, amikor a Fideszt „csipet csapatnak” tituláltam, és azt mondtam, azért választotta jelképének a magyar narancsot, mert az kicsi és savanyú... Vagy amikor a médiatörvénnyel kapcsolatban azt mondtam: „Így lesz az ösztüzből összanyalás” – néhányan majd kiestek a padból a nevetéstől.

– Hosszú ideig függetlenként működött, markáns egyéni véleményt képviselt. Most azonban belépett a Kisgazdapártba, Torgyán József mellett vállalta az alelnökséget. Nem bánja meg, hogy feladta az önállóságát?

– Nem. A függetlenségemet a klasszikus értelemben, elméletileg nem adtam föl. Ez benne van a megállapodásunkban. Az elméleti munkát, a könyv-írást is ugyanúgy folytatom. Az, hogy ezentúl egy párt keretén belül dolgozom, azt jelenti, hogy amit eddig egyedül képviseltem a t. Házban, egy párt a programjába vette és alelnöki rangra emelte. Tehát a pártban meghatározó szerepet kaptam. És akárhogyan viszonyul valaki a kisgazdapárthoz, egyet tudni kell: Magyarországon ez az egyik legnagyobb, évszázados múlttal rendelkező párt. Olyan elődök vannak, mint Bajcsy-Zsilinszky Endre vagy Gaál Gaszton... Az egyetlen párt, amely önmagában a

kisgazdákat, a parasztokat, a polgárokat akarja képviselni.

– „Az egyetlen párt?!” Lesz a kisgazdákból egyetlen párt? Van valami esély az öt vagy hat kisgazdapárt egyesülésére a választások előtt?

– Rossz a kérdés.

– Nem véletlen. Én tettem föl. (Sz. B.)

– A kérdés azért nem jó, mert ugyanezzel a logikával azt is megkérdezhetné, a választásokig egyesül-e a sok kis MDF. Mert gondolja végig! Ilyen alapállásból nézve Csurkákat Igazságos MDF-nek, Zacsikékat MDF-Piacpártnak kellene hívni! Őket kizárták, vagy önként kiléptek, de új pártjuk alapításakor meg kellett volna tartaniuk az MDF nevét... Ha így gondolkodunk, nemcsak 5-6 kisgazdapárt, de ugyanennyi MDF is van, nem? A kisgazdapárt ezt a folyamatot korábban élte meg. A kizárt és önként távozott képviselők nem teljesítették azt az akaratot, amit a párttagság fogalmazott meg. Mert Torgyán nem tett mást, mint a tagság akaratának megfelelően távozott a koalícióból.

– De vajon nem Torgyán beszélte rá a tagságot, hogy kényszerítsék őt a koalícióból való kilépésre?

– Nem, erről szó sincs. Korábban ő koalíciópárti volt. És a tagság állította választás elé: vagy távozik a pártból, vagy kilép a koalícióból. Torgyán teljesítette a tagság követelését: kilépett a koalícióból. A Független Kisgazda és Polgári Pártnak ma hatvan-ezer regisztrált tagja van. Ha egy úgynevezett egyesüléssel visszajönnének azok, akiket kizártak vagy önként távoztak, ez a hatvan ezres tagság fordítana hátat a pártnak! A kisgazdapárt megbukna, ha visszafogadná azokat, akik a koalíció partnerei maradtak, mert a nép azt látná, hogy kétkulacsos politikát folytatott. Egyrészt koalíciós volt – másrészt ellenzéki, és most újra egyesülnek... Ez a bukást jelentené, márpedig mi a választásokon sikert, győzelmet szeretnénk aratni.

– Ebből világosan következik, hogy a következő választásokon is indul.

– Soha nem gondoltam arra, hogy hosszú ideig politizáljak. Nemrég döntöttem el, hogy vállalom tovább, megpróbálok még egy ciklusban dolgozni. Úgy érzem, szükség van erre a hangra, mert kevesen vannak, akik azt a politikát folytatják, amit én. Azt hiszem, ha nem érezném, hogy szükség van rám, távoznék a politikából.

– És ha nem választják újra?

– Számomra nem jelentene gondot. Bármikor ügyvédi irodát nyithatnék, politikaelméleti kutatómunkát végezhetnék, többször hívtak már az ELTE-re tanítani – több tanszékre is –, írhatnék újságot... Ezenkívül amint megkapom azt a háromszázezer forintot, amit a bíróság a Kurirtól megítélt nekem, közcélú alapítványt teszek, és ez az alapítvány is hosszú távú munkát ígér. Ez olyan tevékenység lehetne, amellyel a kultúrát támogatnánk, az új nemzedék bevonását a népi kultúrába, a politizálásba... Szóval, munkám akadna bőven. De ha mégsem... akkor teljesülhetne az a vágyam, hogy néhány évet a családdal töltsék. Még szeretnék egy-két gyermeket a meglévő négy lányomon kívül.

Hihetetlen erő van ebben a csöpp asszonykában. Lehet vele egyetérteni – vagy vitázni, rajongani érte vagy gyűlölni, nagyon komolyan venni vagy megmosolyogni. Csak egyet nem lehet: nem észrevenni.

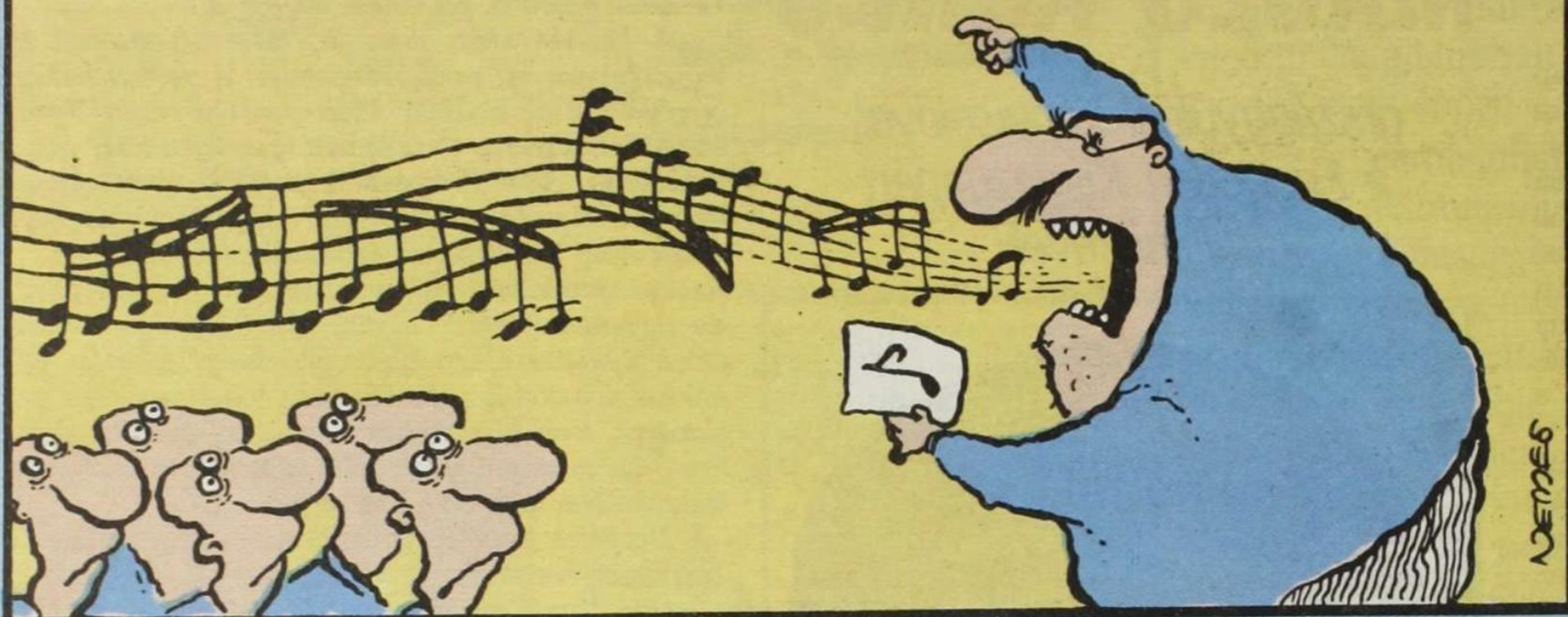
Beszélgetésünk végén megemlítjük: sok mindenben eltér a véleményünk, de hitét és meggyőződését őszintén tiszteljük. Amikor megkérdezzük, kíváncsi-e, hogy beszélgetésünk írott változatát megmutassuk megjelenés előtt, kedvesen nemet int, aztán kicsit félve, mosolyogva megkérdezi: „De ugye nem lesz rosszindulatú?”

De jó lenne, ha minden politikai beszélgetés, megnyilvánulás előtt mindenki feltenné önmagának is a kérdést: „Ugye nem lesz rosszindulatú?”

Akkor talán több lenne a humor is a politikában.

150 esztendővel ezelőtt egy napfényes reggelen, avagy borongós koraestén, ki tudja már, Adolphe Sax belga hangszerkészítő feltalálta a szaxofont. Erről eszünkbe jutott, az éppen clintoni korban lévő amerikai elnök, aki maga is szívesen játszik szaxofonon. Erről viszont eszünkbe jutott az, hogy vajon honi politikusaink milyen hangszeren játszanak?

DEMAGÓGIA

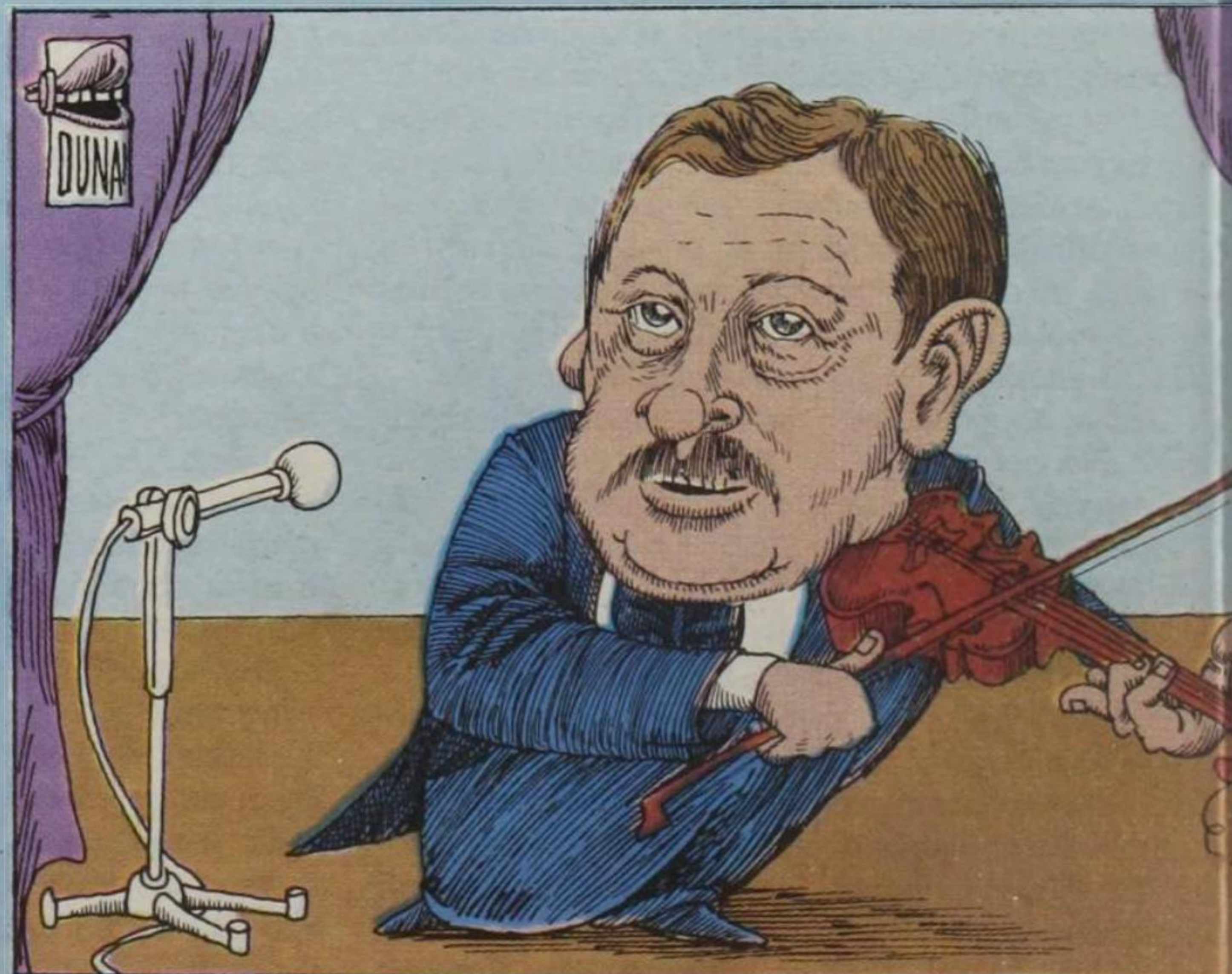
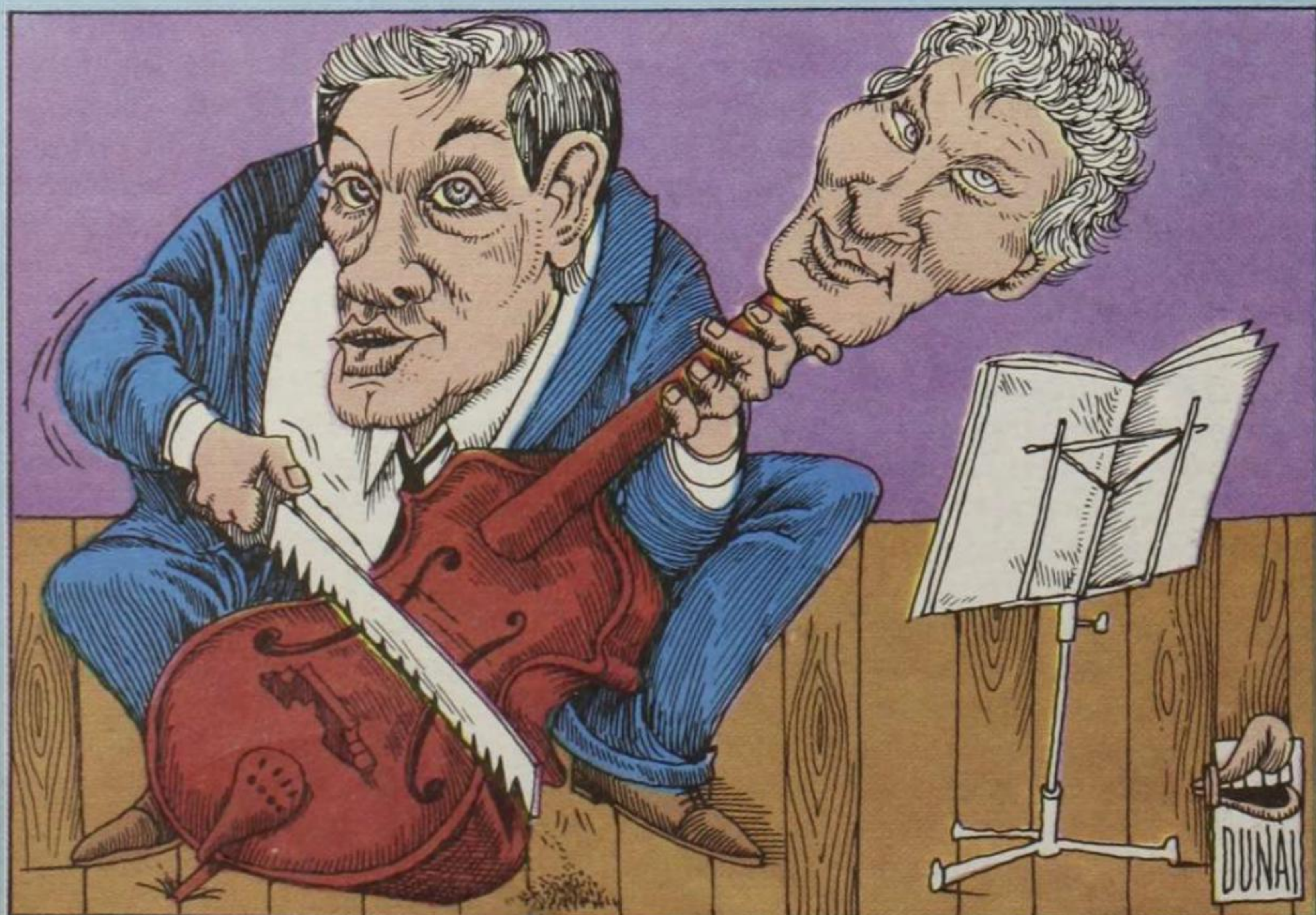

Boross belügyminiszter dudával, mely nemcsak dudál a kanyarban, hanem lassít is.

FÜR LAJOS ZONGORÁVAL

ORBÁN-SZIMFÓNIA FODORKÁN

– Én a koalíció nótáját húznom el!

KARMES

(Különtr)

– Dirigare necesse est – mondó seny spanyol díszvendége az alpes s egyszersmind legnagyobb koncer polgármester fölkérte a zeneügy p ra. Aki rövid habozás után ün S máris bevonultak a versenyzők,

Hans Joachim Singenfalsch a sz a bayreuthi önkéntes tűzoltók pa alkalommal vezényelte pattogó rit

Leonard Baton, az Egyesült Ál Művek chicagói üzemének féktele

A karmesterverseny döntőjének aki egy szegény Nápoly-környéki fiúvá.

A skót versenyző, Lehel Peng egyetlen valamire való gyermeke. kis Lehel már háromcsillagos kom ba, ahol ő – szülei legnagyobb örö élvezett.

A Japánból érkezett Hocines tudunk. Az édes kis Szaloncukit Zeneiskola bejárata előtt egy hege nek a mai napig is otthona.

Az orosz versenyzőt, Szigor D ismert moszkvai szaklap, a Muzs kiválóan játszik mahorkán, emelle balalajka.

S a különtudósítónak bizony utolsósorban az apró karmesteri Jenő. A Konzervatórium ifjú pe nagybátyja a Staatsoperban szerze

Vajh ki lesz végül a győztes? inkább zenei kérdésre csak a kö jövő tavasszal adhatunk. Egyéb vetélkedés, az ifjú karmesterek B Így tehát tudósításomat én is m erőltetett nyugodt hangnemben:

DERSENY

(lentése)

auza, a nemzetközi karmesterver-
festői szépségű Lichthof egyetlen,
szép szavakat követően a lichthofi
iniszterét a vetélkedő megnyitása-
vága a kissé együgyű büfésnőt.
és után...

metországából érkezett. Ő civilben
mint ilyen, együttesét már több
adatüzek oltásakor.

szője Freud-öszöndíjas, s a Ford
hangszerelője.

résztevője Zanzara di Belcanto,
vából küzdötte fel magát kifutó-

on magyar apa és eszkimó anya
menedékjogot kapott szülők a
k az egyik legolcsóbb zeneiskolá-
oson már teljes tandíjmentességet

családjáról sajnos nem sokat
rában találták a tokiói Központi
hely a tehetséges fiatal karmester-

rt csupa felsőfokban emlegeti az
szemleírója. A sokoldalú művész
kozik. Kedvenc étele a káposztás
olobog a szíve, amikor végül, de
ép a mi fiunk, Göcseji Meingott
ullút nagyothallású, viszont atyai
murutot.

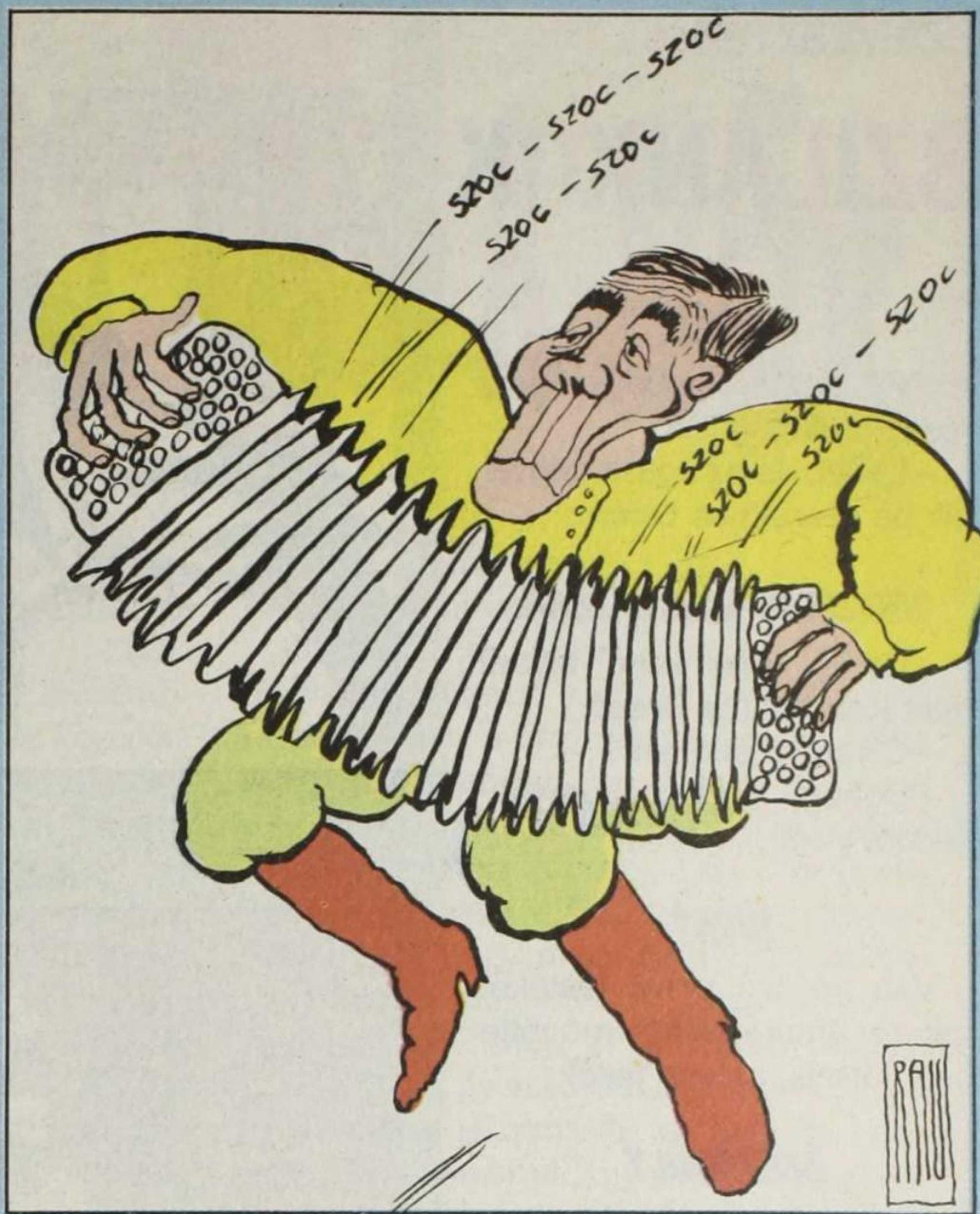
erre a korántsem költői, sokkal
utok összeszámlálása után, kábé
cor javában tartott már a nemes
szimfóniáját igyekeztek befejezni.
befejezni, még hozzá a magamra

(ALT)

DAVAJGITÁR

NOSZTALGIAHANGSZER

PESTI „CLINTORNÁS”

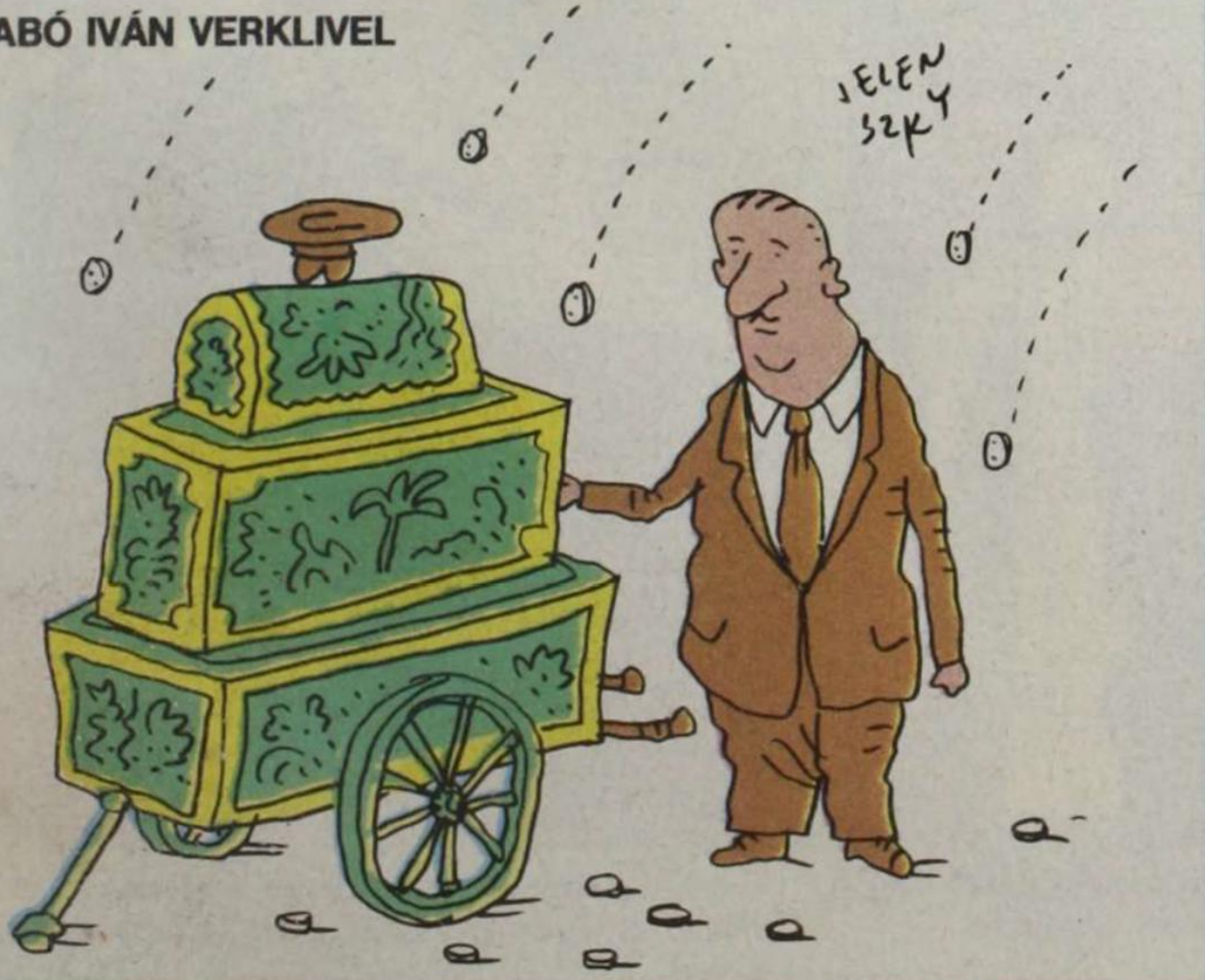
- Az elvesztett per után, most szaxizni tanulok...

TORGYÁN KANÁSZKÜRTTEL

- Hátha sikerül összeterelni vele a
kiszagdákat...

SZABÓ IVÁN VERKLIVEL

- Száz forintnak ötven a fele, vagy az egésze...

SZILÁNKOK

TANÁRI

- Kollégám, maga nagyon rossz pedagógus.
- Lehet, de az egész negyedik bé szerelmes belém.

IRODALMI KÁVÉHÁZBAN

- Ez a fiatal költő olyan, mint Kosztolányi Dezső.
- Olyan tehetséges?
- Dehogy. Ő is csokornyakendőt visel.

DIVAT

Van nő, aki annyi festéket rak az arcára, hogy mögötte nem látszik, milyen fiatal.

SZEXÖRÜLT

– Micsoda formás, jó lábai vannak ennek a zongorának!

EREDMÉNY

Szilárd baráti közösséget hoztam létre az ellenségeimből.

BIZALMAS LÁTOGATÓ

– A főnök sajnos házon kívül van. De önt természetesen fogadja. Tessék befáradni.

VÍGASZ

– Én örülök, hogy nincs lakásom. A statisztika szerint ott történik a legtöbb baleset.

SZÍNHÁZI TÖPRENGÉS

– Ha nincs taps, akkor milyen sorrendben menjünk meghajolni?

SZEMTELENSÉG

– Jó napot. Én a végrehajtó vagyok.

– Jó, hogy jött. Adjon egy ezrest elsejéig.

KÉRDÉS

- Uram, miért ilyen sápadt?
- Építkezünk...

KRITIKA

– Ezért a kenyérért kár volt hajnalban kelnie a péknek.

AGGLEGÉNY

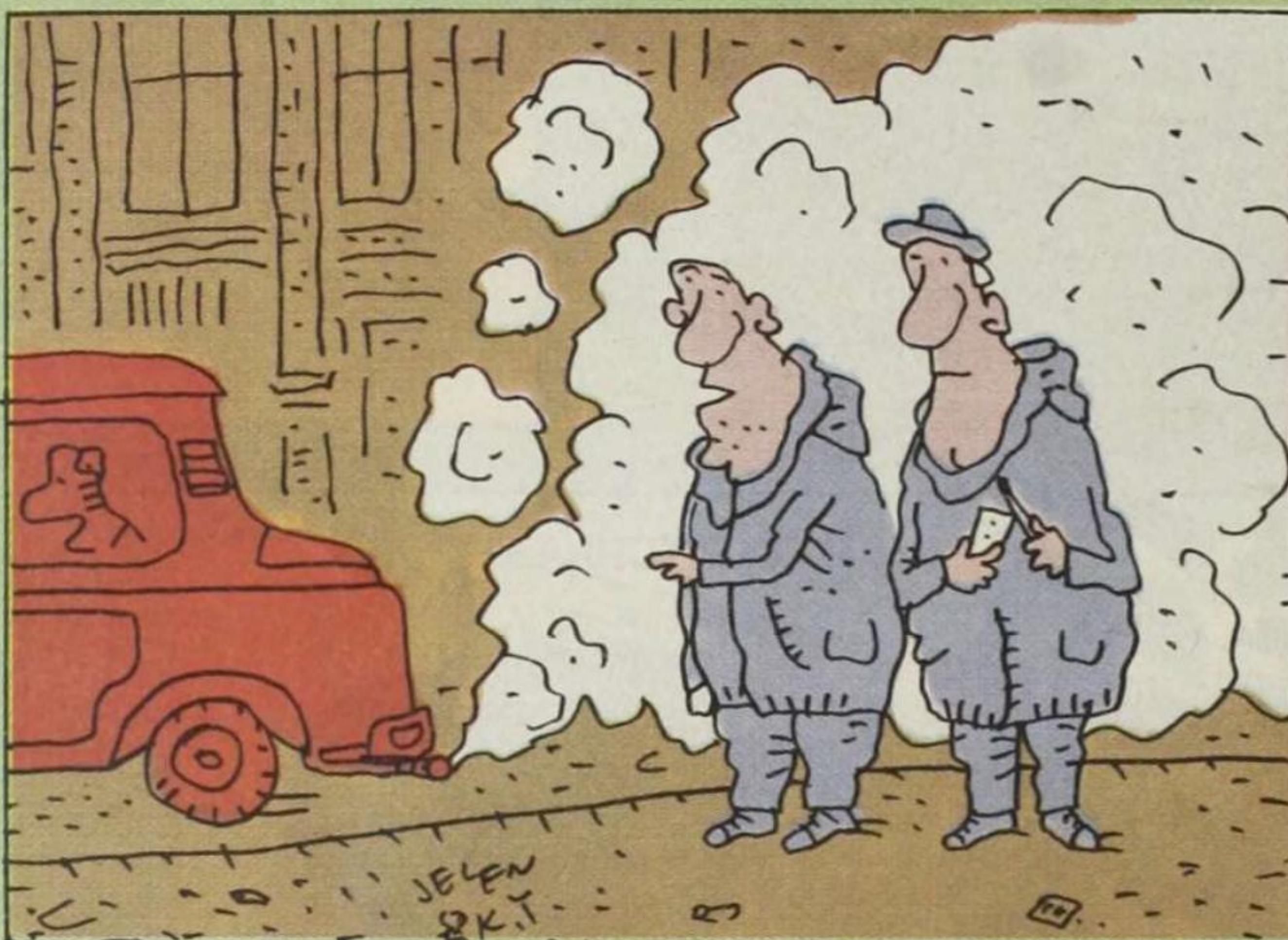
– Vettem egy gyönyörű konyhakredencet. Ebben gyűjtöm a mosatlan edényeket.

ŐSZI AJÁNLÓLEVÉL

Egy képviselő töprengése:
HA MEGSZÜNNEK A PARLAMENTI KÖZVETÍTÉSEK,
ÁTÜLÖK A FRIDERIKUSZ SHOW-BA...

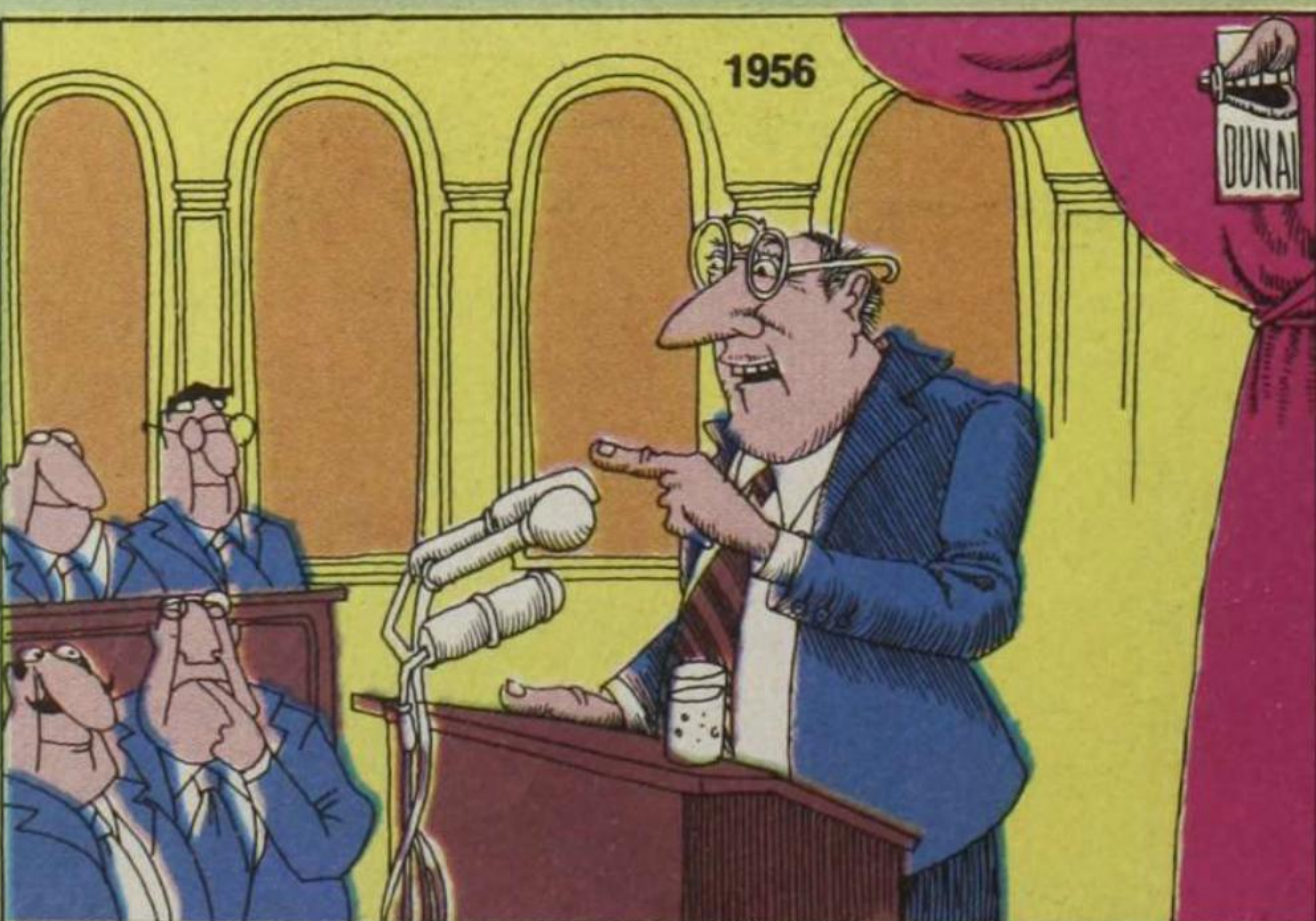
FORGALOMSZÁMLÁLÁS

– Főnök, a Trabantokat hozzáadjuk vagy levonjuk?

– Nekem kutyabajom, de csinálhatna valamit a feleségem természetével!

– És most tekintsük át a világos történelmi fogalmakat: imperialista kísérlet, ellenforradalom, nemzeti tragédia, népfölkelés, forradalom...

DIVAT MENEDÉKJOGOT KÉRNI

– Ezennel menedékjogot kérek a 628. számú italboltban a feleségem és az anyósom elől!

– Márpedig én optimista vagyok, lesz itt a kiszáradt Öreg-Dunában még tömeges halpusztulás!

– És nálam még jár hozzá a jövőheti rádió-
s tv-műsor!

RENDSZERVÁLTÁS

– Sajnos elő kell állítanom, mert nemi vágyat
keltett bennem!

ALFÖLDI IMRE:

ROMLOTTAK A NŐK

Ültünk a dohányfüstös, borgőzös vendéglőben, és Dekulek Ede átcsurgatta belém az élettapasztalatát.

– Romlottak a nők, kérlek szépen – mondta az elején, a végén, meg a közepén. – Nekem elhiheted, van élettapasztalatom! Az ember nem is hinné, kérlek, mennyi romlottság toronylik össze például egy olyan nőben, mint ott, az a kis barna, a másik asztalnál, azzal a férfival. Figyeld csak, és magad is meggyőződsz! Nem mondom, csinos az istenadta, nem lehet rá panaszja férfiembernek, na de hát, öregem! Csak úgy tapad a szeme arra az emberre, hát szabad ezt? Megvan róla a véleményem! Jegygyűrű az ujján! Férjes asszony, kérlek szépen, és itt bujkál azzal az emberrel, azalatt odahaza bőg a gyermeke, hogy zsíroskenyeret, zsíroskenyeret, de nincs aki szeljen neki, vagy tán épp az a buta férje teszi helyette egyik pelenkából a másikba.

Nem értettem Dekulek barátomat, hogy minek zsíroskenyér annak, akit még pelenkáznak? Vagy tán a zsíroskenyeret teszik egyik pelenkából a másikba? Zavaros az egész. De nem volt sok időm töprengeni e mély filozófia ellentmondásain, mert Dekulek tovább csöppögtette belém élettapasztalatát, és fel kellett fognom minden drága csöppjét.

– Persze, te most azt mondod, ostobaságokat fecseg összevissza ez az Ede. De én majd bizonyítok! Lásd a saját két szemedet, milyen romlottak a nők, és nemcsak úgy általában, hanem ez a kis barna, itt, konkrétan is! Mert mióta itt enyeleg ezzel az atlétatermetű, behemót emberrel. De én most csak így, finoman, szemezni kezdek

vele... és máris reagál! Láttad, hogy reagált? Pedig milyen finoman csináltam.

Dekulek Ede olyan finoman csinálta, hogy majd átesett a másik asztalhoz, én ragadtam meg a filozófiájánál fogva s húztam vissza a székére.

– Látod? Már kétszer idenézett! Most sűgött valamit az ipsének... ahá... az is idenéz. Ugratja velem! Na, mit szólnsz, ugratja! Tudom én, hogy megy az ilyesmi, nekem van élettapasztalatom! A pasas láthatóan zavarban van. Mert az a huncut, romlott nő, akinek a gyereke odahaza zsíroskenyeret kér, most alkalmasint azt hazudja, hogy már régóta ismerjük egymást. És meglásd, ide fogja küldeni a palit, és át fog hívatni az asztalukhoz, lefogadom! Romlottak a nők, kérlek, förtelmesen romlottak!

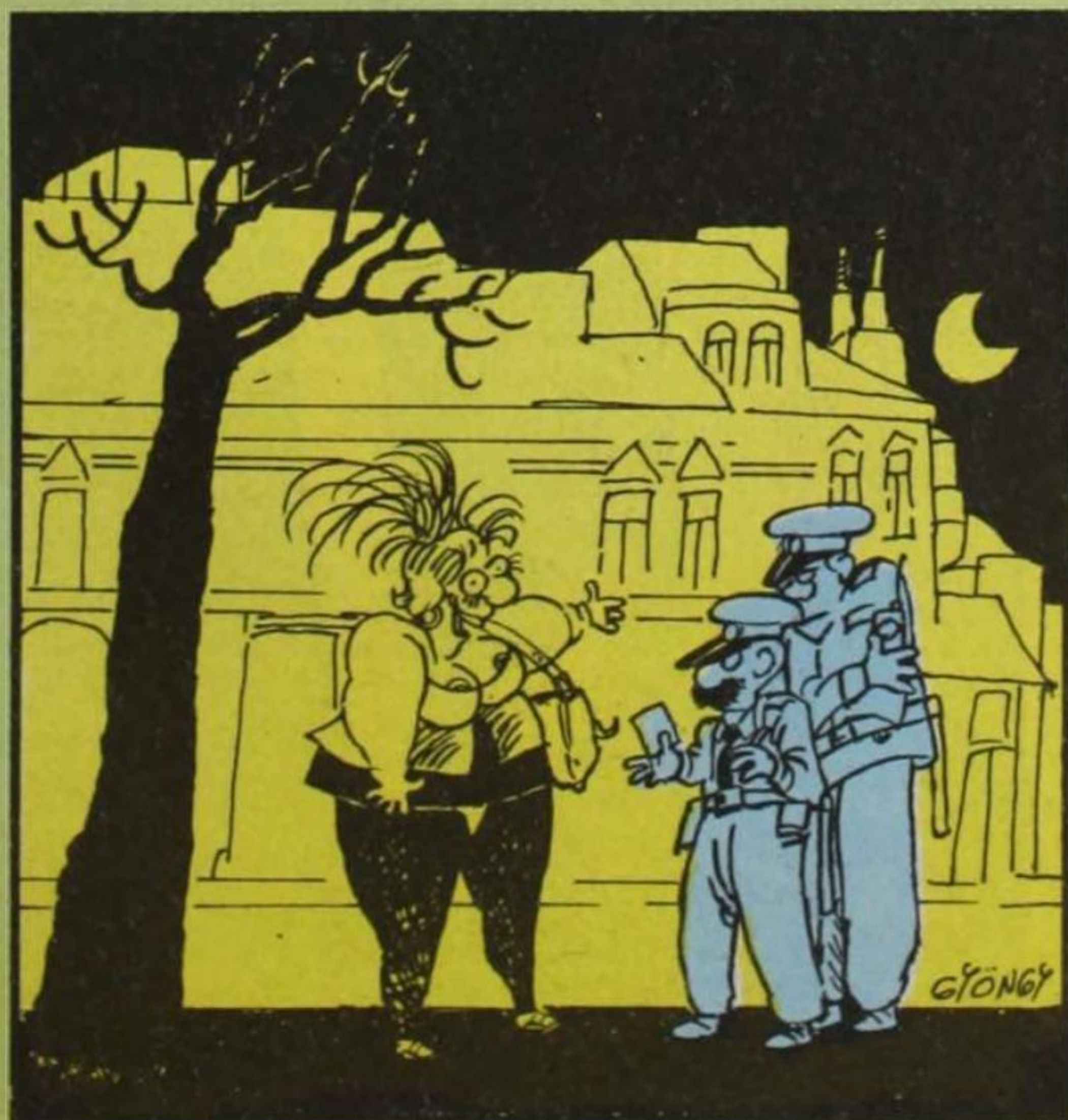
A nő megint csak sűgött valamit a férfinak s a szemük sarkából folyton felénk sandítottak. Majd a férfi kapta magát határozott mozdulattal felállt, odajött asztalunkhoz, és lekent Edének egy akkora pofont, hogy majd elszállt belőle minden élettapasztalat:

– Mit akar maga a feleségemtől? – ordította kivörösödve. – Mit szemez vele? Huli-gán!

Aztán visszaült neje mellé, a másik asztalhoz.

Dekulek Edét meghatotta a dolog, mert könnyezett a szeme, mihelyt visszarázódott helyére a szemgolyója. Vártam az önkritikát, de nem jött. Ehelyett halkan átcsöppentett belém még egy kis maradék életből-cselektét:

– Mit szólnsz, öregem, mekkora romlottság! Úgy ül itt a saját férjével, mintha az nem is a férje volna!

– Csak nem azt mondja, főtörzs, hogy jogellenes nemi vágyat ébresztettem magában?

A VIII. KERÜLETBEN PÉNZBÍRSÁG JÁR ANNAK, AKI KÜLSEJÉVEL NEMI VÁGYAT ÉBRESZT MÁSOKBAN!

– Remélem, főtörzs, így nem izgatok föl senkit?

BÍRÓ ANDRÁS:

KUTYA- VILÁGKÉP

Egy állatódobában járva eltűnődöm és gyanakodni kezdek: a kutya-macska háborúságot az ember találta ki saját szórakozására. És a macskák bosszantására.

Megesik, hogy a kutya egyetlen vakantásából a gazda többet tud meg a világról, mint három hosszú vezércikk-ből.

Az emberi fukarság szülte a mondást: „A kutya mindennél jobban szereti a csontot.” Az igazság az, hogy azért a húst is megeszi...

Amelyik kutya ugat, az nem harap – tartja a közmondás. Jó, jó, mondom én és kérdezem: vajon a kutya is tudja ezt?

Fölöttébb furcsa az ember. Ugyanazt keresi élete párjában, amit a kutyájában már régen megtalált: a hűséget és a ragaszkodást.

„Harapós kutya!” – tettem ki családi házam kapujára a táblácskát, csahos pulimra célozva. Erre gondolk, miközben a Főhivatal felé bandukolok. Az ügyintéző neve mellett milyen táblácskára számíthatok?

„A hazug embert hamarabb utoléri, mint a sánta kutyát.” Ez fordítva nem igaz. Sánta ember még akadna ugyan, de hazug kutya?

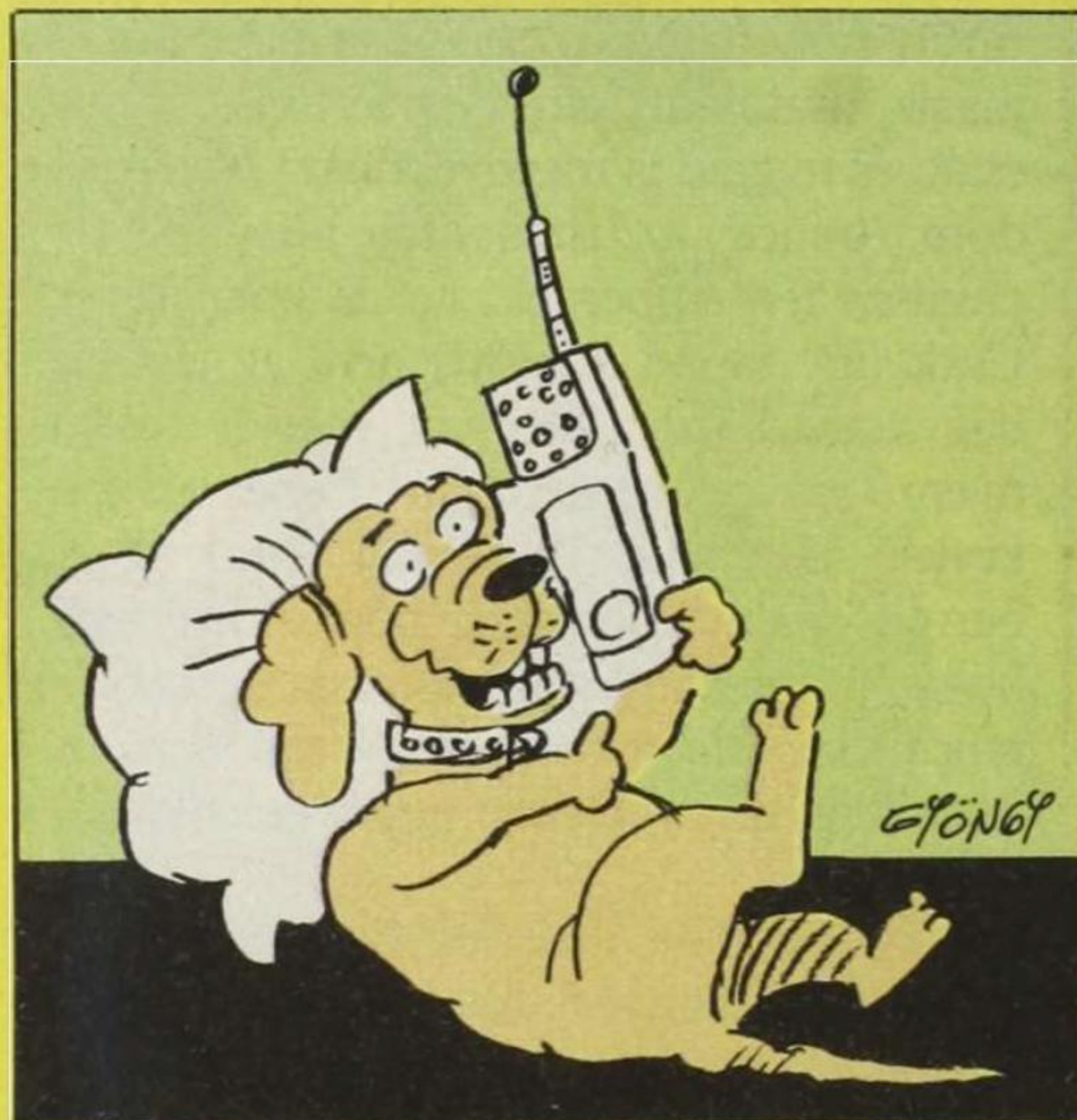
KUTYA-MACSKA BARÁTSÁG

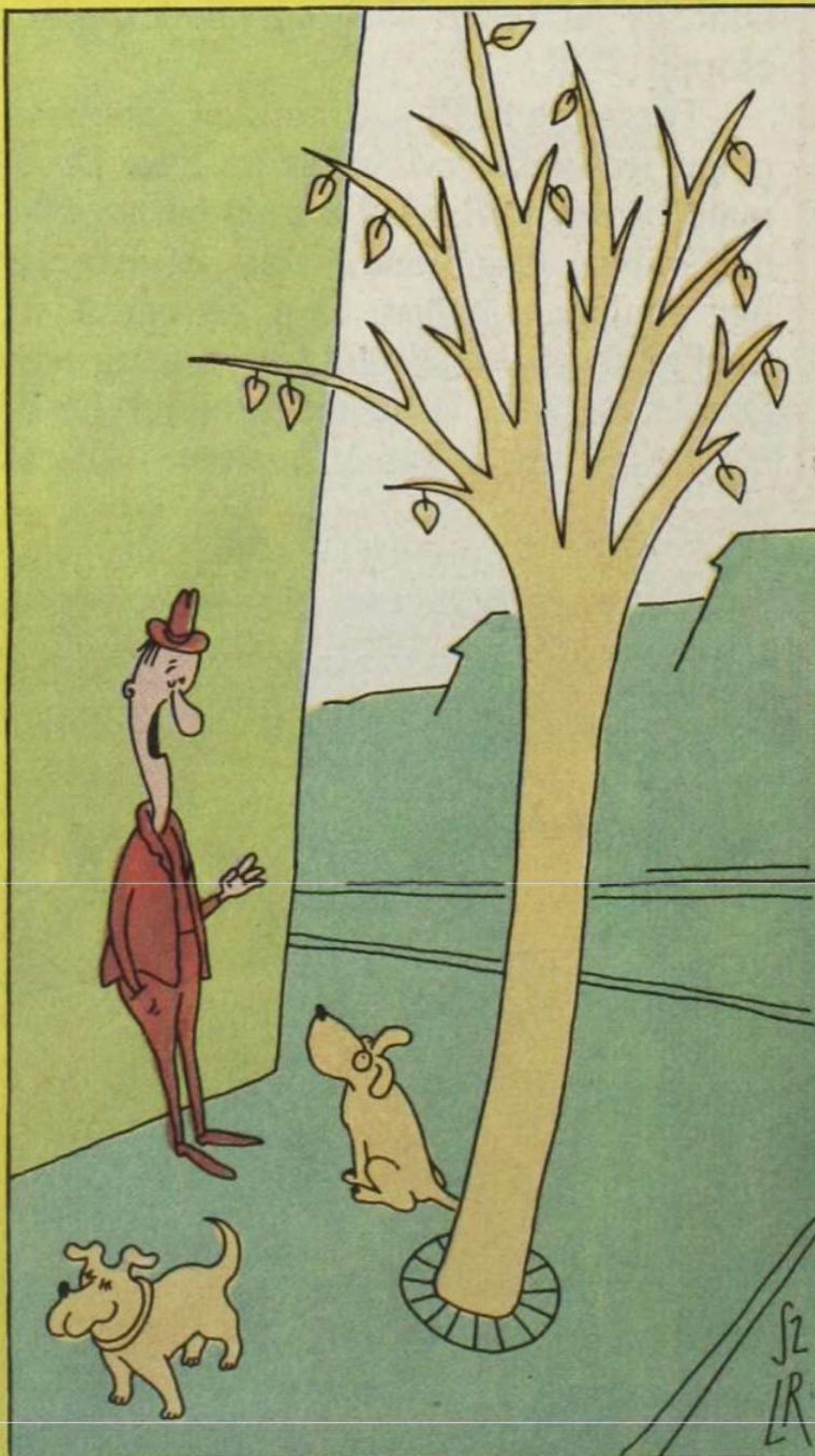
– Utálom a macskát, de ez már paktum!

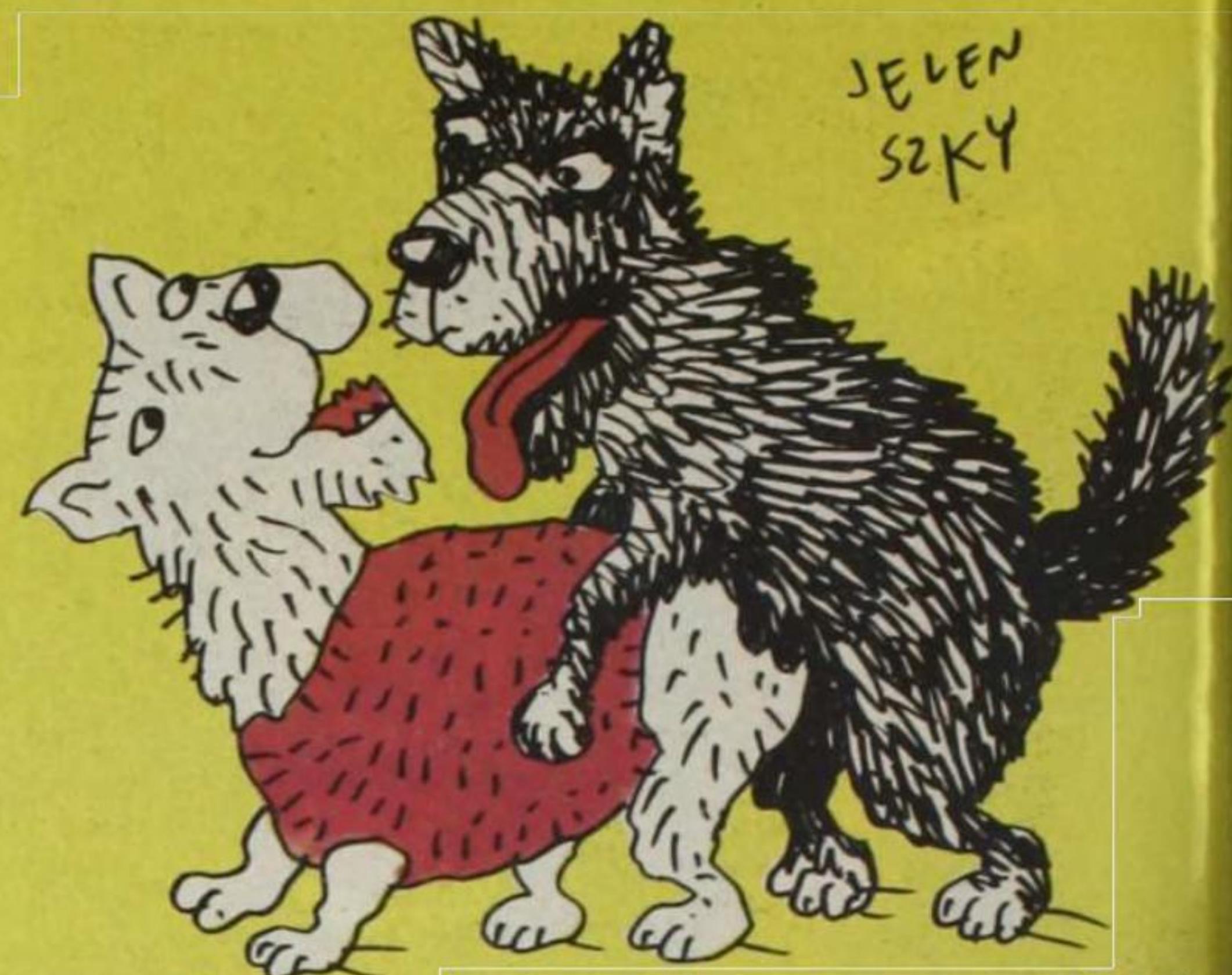
PIACGAZDASÁG

– Elromlott az üzenetrögzítő, így azután némi éllel közölte a gazdám, hogy megkereshetném Pedigree Palt a szolgáltatásommal...

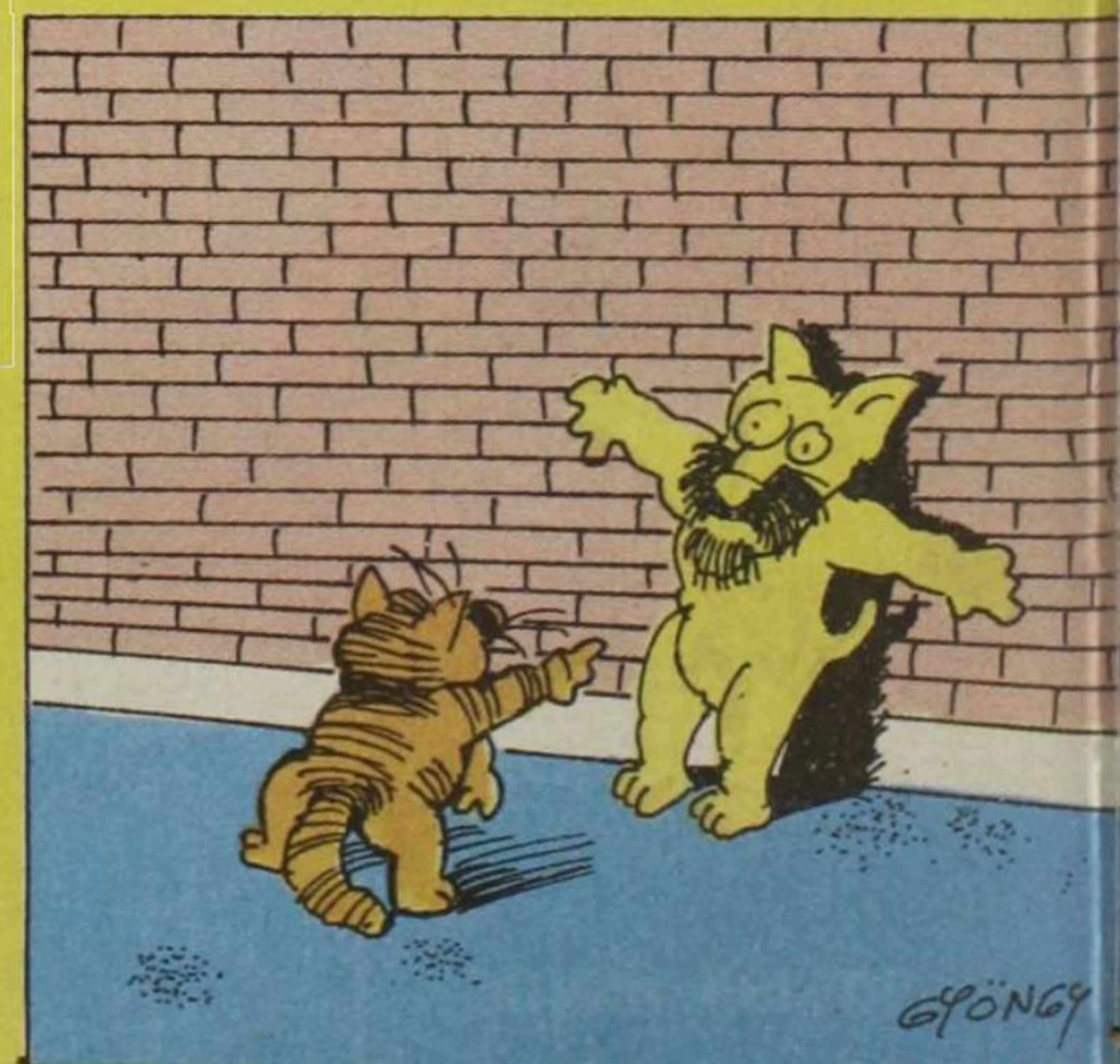
– Itt az ideje, hogy komolyan elbeszéljessünk arról, hogyan születik a kiskutya!

– Megértem, kedves Cézár, hogy mindjárt jön a gazdája, sietnünk kell, de azért vigyázhatna az Adidas pulóveremre!

– Jól van, tedd csak ide a lábam elé!

– Nekem ne gyere a pedigréddel! Én még láttam a nagyanyádat a padlásról egy korcs tacsóval...

A POSTAVEZÉR TELEFONJÁTÓL AZ UMBULDÁIG (1978)

A szilveszteri műsorokhoz tizenkilenc miniszterrel, államtitkárral, miniszterhelyettesrel és vezérigazgatóval vettem föl interjúkat. Azt az alapfazonat találtam ki, hogy minden intézmény vezetője panaszt tesz valamely, a társadalmi életéhez tartozó ügyben. A MÁV vezérigazgatója például a sok vonatkésésről, a Fővárosi tanács elnöke az útfelbontásokról, a HKI igazgatója arra, hogy rossz a lakása stb.

A Posta vezérigazgatójával a telefonbeáázásokra akartam panaszkodtatni. Szalagon volt már a siráma, beszélgettünk, közben körülnéztek a szobájában, és fölfedeztek egy, a telefon készülékéből való készüléket.

– Ez csak dísz, vagy működik is? – kérdeztem.

– Még hogy csak dísz? – kérdi büszkén. – De mennyire, hogy működik! Idessüssön! Mivel kínálhatom meg? Kávé, konyak, üdítő? – Hát egy üdítő kávé talán.

A vezér fölveszi a telefonmatuzsálemet.

– Erzsike, kávé a Kaposy elvtársnak!

Beszélgetünk, telik az idő, elmondja a fiatalokkorát, emlékeit, gondjait, múlik az idő, már

az adatbankot is bemutatja, de a kávé még nem jön. Kínlódunk, sztorizunk, elfogy a türelmem.

– Idehallgasson, Horn elvtárs. Nem fontos az a kávé, majd legközelebb megiszom.

– Hogyhogy nem fontos?

Átnyargal a tróntermén, föltépi az ajtót:

– Erzsike, mi van azzal a kávéval már?

– Milyen kávéval?

– Hát amit egy órával ezelőtt telefonon...

– Nem hallottam semmit. Nem is szólt a készülék – hebeg Erzsike.

Hátulról vigasztalón megsimogatom a vezérigazgató vállát:

– Sebaj, Horn elvtárs, biztosan beázott a vonal.

T. DR. ÁBRAHÁM KÁLMÁN

építésügyi és városfejlesztési miniszter úrnak
B u d a p e s t

KEDVES ÁBRAHÁM ELVTÁRS!

Mellékelten megküldöm „Umbulda V. és VI.” című dokumentumműsoraim komplett forgatókönyvét. Szabadjon figyelmedbe ajánlanom az V. adásból az építő kisiparosról, valamint a VI. adásnak az építőanyagok szállításáról, s az ezzel kapcsolatos üzletelésről szóló részét.

A műsorokkal, és azok kezedebe ajánlásával egyaránt az a célom, hogy az ellenőrző szerveknek, a pénzügyi hatóságoknak, a beruházási és karbantartó munkákat végeztető vállalatok műszaki vezetőinek, a fuvaroztatóknak és az őket elszámoltatóknak a figyelmét fölhívjam azokra a módszerekre, amelyek – közérdekű bejelentőként kezelt – levélírónk jóvoltából tudomásomra jutottak.

Kevesebb gondot és boldog új esztendőt kíván tisztelettel

K. M.
Rádiókabaré

A levélre sosem kaptam választ. De umbulda ügyben mégsem éltem hiába; büszkén jelenthetem, hogy az államhatalom reagált jelzéseimre.

Három másik miniszternek is írtam hasonló sorokat a reszortjukba eső csínytevésekről. Egyik levélíróm arra is vállalkozott, hogy szakértővel lejárja a műsorban felsorolt helyszíneket, és pontról pontra bediktálja: hol, hogyan, mennyivel csapták be a megrendelőket. (Százazres tételekről volt szó, több milliós összértékben.) Be is kísértem a derék adatszolgáltatókat az információ nagyságrendjét értékelve, mindjárt a fejhez: dr. Kopetty Lajos ezredeshez, a BM társadalmi tulajdon védelmi osztályának vezetőjéhez. Aznap oly édes álmom volt, mint egy tanmesebeli kiscserkésznek, szuper jócselekedet után.

KÉPCSÖLAKÓ

Állampolgári lelkiismeretünk ezzel sínre került, és zökkenőmentesen gördült a nagyszabású végkifejlett felé. Az ezredes bemutatja emberemet az illetékes osztályvezető őrnagynak, az kiszignálta az ügyet egy századosra, és így hömpölygött tova az eljárás a szolgálati úton. Végre kitűzték az akció napját, egy hadnagy URH kocsiba ült buzgó korona-tanúmmal, és indulás előtt így szólt hozzá:

– Egyet meg kell ígérnie. Erről az útról az a Kaposy nem tudhat. Nehogy nekem valami rádióműsor legyen belőle!

Somogyi Palika persze megint nem készítette el a kéziratát a szilveszterhez, linkelni kezdett. Már minden szokásos lódításpatronját elhasználta, mire lejárt a határidő. Bosszút esküdtem és megszerveztem a rádió telefonközpontját, hogy egész éjjel, kétóránként kézbesítsék neki a megadott szövegű táviratot.

Az első: Hé, mi lesz?

A második: Ne aludj!

A harmadik: Jön a karácsony, gondold a családdodra!

A negyedik: Reggel levonatom az összes előleget!

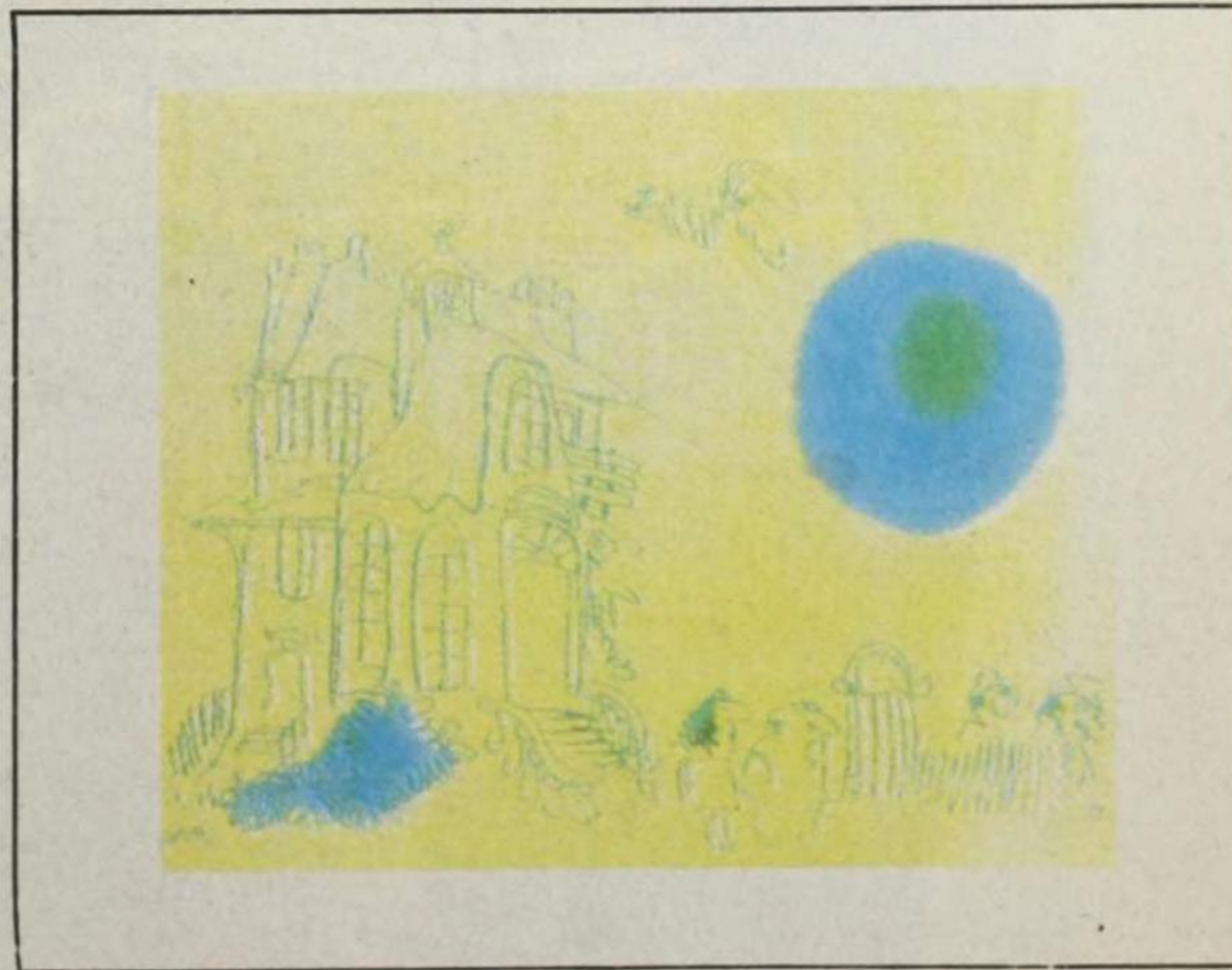
Az ötödik: És ezeket a táviratokat is mind te fizeted, de adj ám rendes borraivalót a postásnak!

A jelenet persze azóta sem készült el, de a kitolás sikerült. A negyedik táviratkor, reggel négy felé, Somogyi előkaparta utolsó huszasát és a postásnak adta, hogy a továbbiakat már csak a levélszekrénybe dobja be. Nem számított rá, hogy én erre is fölkészültem, és rávettem Debrenti Piroskát, az ügyeletes bmondót, hogy reggel hatkor hívja föl Somogyit, és tolmácsolja szívélyes fenyegetéseimet.

A rajzokat a Ludas Matyi 1978-as számaiból válogattuk.

– A főnök, állítólag, pályaválasztási tanácsadókra jár...

– Ha elittuk volna a nyaralónk árát, most nem lenne annyi irigyük!

Az Országos Versmondó Egyesület
által rendezett

VIDÁM MŰVEK FESZTIVÁLJÁN

a díjazottakat szerkesztőségünk az egyéb nyereményeken túl
mellékbüntetésül LUDAS MATYI előfizetésben részesítette.

Az 1. helyezett
SŐRÉS RÓZA

(4220 Hajdúböszörmény, Bél Mátyás u. 35.) negyedéves,

a 2. helyezett
LUKÁCS JÁNOSNÉ

(2890 Tata, Öveges József u. 18.) fél éves

a 3. helyezett
MÜLLER GÁBOR

(2890 Tata, Tavasz u. 4.) pedig egy éves Ludas Matyi
előfizetőnek tudhatja magát.

GRATULÁLUNK A GYŐZTESEKNEK!

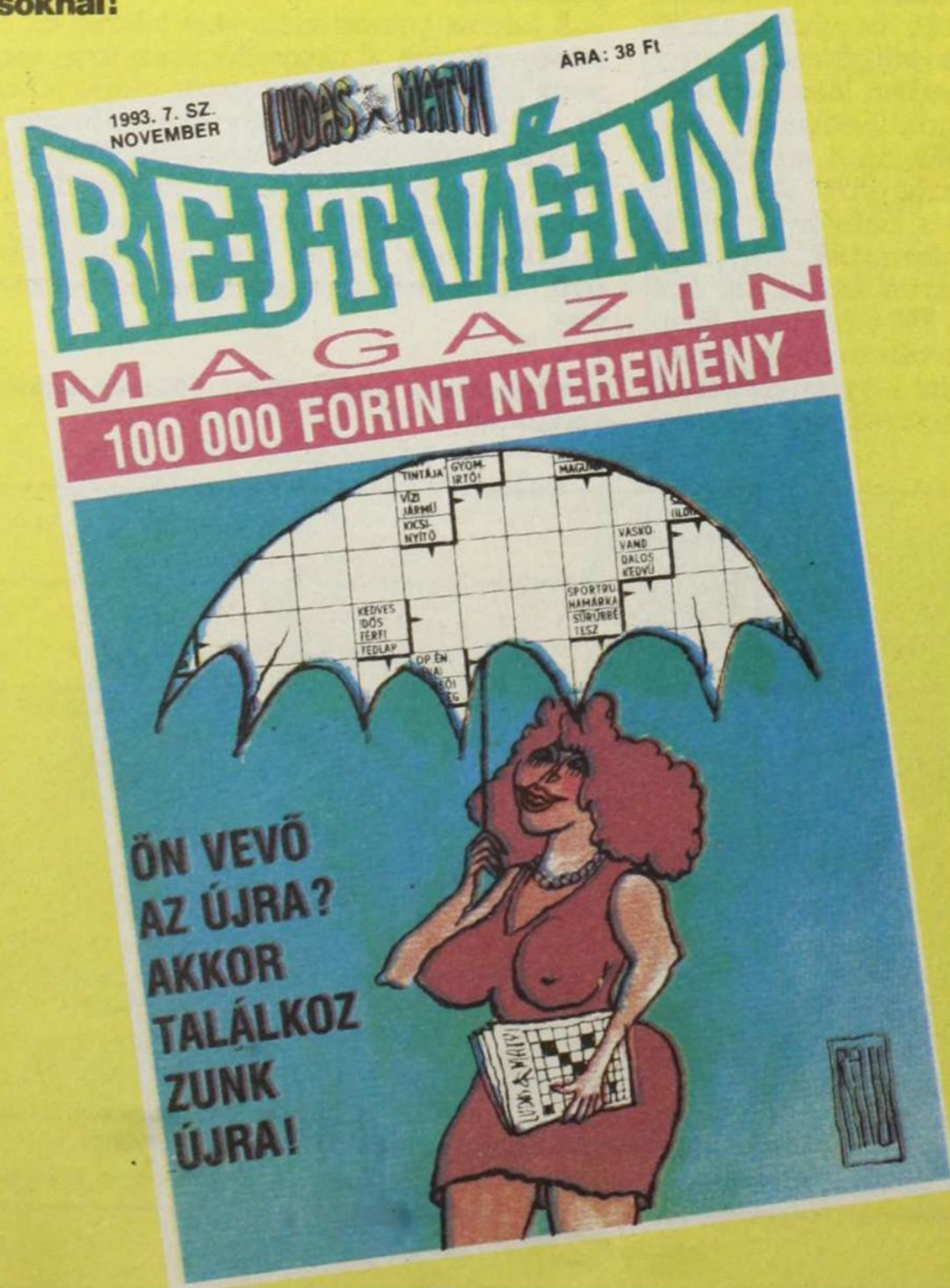
ÖN NEVETVE NYERHET!

Már kapható a Ludas Matyi Rejtvénymagazin **novemberi száma!**

Karikatúrák, Mindent vagy semmit! – paródia, hagyományos és újszerű keresztrejtvények, összesen **100 000** forint pályázati nyeremény.

Ezt vétek kihagyni!

**A LUDAS MATYI REJTVÉNYPÁLYÁZATOT keresse az újság-
árusoknál!**

RÍMIMELI-ÁLMIAI

WÉBER TAMÁS:

LASSÚ POSTÁS

Ez a levél fontos irat, bélyeg kell rá, és
nem portó,
mégis itt áll három hete, alig látszik már
a portó'...

A HENTES PANASZA

Nem fogy a hús, panaszkodik a
szomszédban lakó hentes,
szerencsére mifelénk még a koplalás
adómentes.

TÜSKEVÁRI IDILL

Amíg Bütyök szerelmére lehel rá egy
pimasz csókot,
Tutajos épp azt figyeli, hogyan fog a
Csikasz pókot.

KISKORÚ ROSSZLÁNY A SITTEN

Bár hangja már erős, mondhatnánk: éteri,
lebukott, és ezért bűnhődik B. Teri.

BOLHAPIAC

Keresnek:

Magyar-német, német-magyar (közepes) szótárt, Ludas Matyi és Füles évkönyveket, kisautót, kisvonatot, elektromos mákdarálót, a Ludas Matyi példányait (1970-től 1980-ig), golyós számológépet, táskairógépet, faliszőnyeget, paplant, plédet, LEGO-t, villanybojlert (120 literes), játékbabakocsit, lovas poszttert.

Kínálnak:

Autócsomagtartót, Werhovina segédmotort (motor nélkül), szobahintát, csecsemőmérleget, koronaszivattyút, villanyvasalót, vérnyomásmérőt, síbakancsokat (39-42 méretben), női ruhaneműt közepes méretben, kombinált kissekreényt, ágyat, 4 db széket, villanymotort (220/180 W), téli-nyári gyermekholmit, Ludas Matyi, Ludas Magazin, Filmszínház című lapokat (1960-tól), szépirodalmi és egyéb könyveket.

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük, pontos címmel, telefonszámmal. A közhírré tett holmik után munkanapokon 9-12 óra között a 118-8411-es telefonszámon, a 98-as melléken, vagy levélben a szerkesztőség címén lehet érdeklődni.

A HÓNAP ASSZONYA

SPÉTER
ERZSÉBET

Irigyei azt híresztelik, hogy ő ihlette Dürrenmattot Az öreg hölgy látogatásának megírására.

Igazi Erzsébet-kori jelenség – mondhatnánk róla, ha nem lenne kortalan, azaz: pontosan egyidős önmagával. Civilben szorgos nimbuzkészítő, saját glóriáját turbánok alá rejti.

Fényes holdudvartartás derengi körül, alapítványa genetikailag kódolt (hódolt?), sőt még egy humoristát is palira vett. Jól ismeri az Óhazát, tudja, hogy *Miami* bajunk...

Mindent megvalósít, amit a fejébe vesz. Talán egyszer az Erzsébet-nap is szerepelni fog nemzeti ünnepeink között?

1 HÉTFŐ	2 KEDD
------------	-----------

3 SZERDA	4 CSÜTÖRTÖK	5 PÉNTEK	6 SZOMBAT	7 VASÁRNAP	8 HÉTFŐ	9 KEDD
10 SZERDA	11 CSÜTÖRTÖK	12 PÉNTEK	13 SZOMBAT	14 VASÁRNAP	15 HÉTFŐ	16 KEDD
17 SZERDA	18 CSÜTÖRTÖK	19 PÉNTEK	20 SZOMBAT	21 VASÁRNAP	22 HÉTFŐ	23 KEDD
24 SZERDA	25 CSÜTÖRTÖK	26 PÉNTEK	27 SZOMBAT	28 VASÁRNAP	29 HÉTFŐ	30 KEDD